

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

พล, นิกร, กิมหงวน

เจ้าคุณโรคปอด

ป. อินทรปาลิต

เป็นครั้งแรกที่นิกร กับประไพ ได้ปรึกษาหารือกันอย่างจริงจังเป็นการ ซึ่งหมายความว่าต่างฝ่ายต่างยอมรับนับถือ และเชื่อฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน สองสามีภรรยาแอบมาคุยกันเงียบๆ ในสวนดอกไม้หลังบ้าน “พัชรภรณ์” แต่คืนนี้ไม่มีพระจันทร์และไม่จำเป็นต้องมี เพราะฟ้าเมฆที่อยู่กันมานานอย่างนี้ แสงจันทร์, สายลม หรือกลิ่นหอมของบุปผชาติย่อมไม่มีความหมายอะไร ทั้งสองปรึกษากันถึงเรื่องทรัพย์สินสมบัติอันมากมายของเจ้าคุณปัจจนิก ๆ นิกรขอร้องประไพให้พูดกับท่านเพื่อให้ทำพินัยกรรมไว้ให้เรียบร้อย เมื่อท่านล้มหายตายจากไปจะได้ไม่ต้องแย่งกันฟ้องร้องให้ขายหน้าคนอื่นเขา

“กรคิดว่าคุณพ่ออาจจะตายวันตายพรุ่งหรือคะ” ประไพถามเบา ๆ

“จะ ความตายย่อมไม่ผลัดวันเวลาให้ผู้นใด คุณพ่อท่านแก่แล้ว เปรียบเหมือนต้นทองหลางริมน้ำ จะโค่นลงมาเมื่อใดย่อมรู้ไม่ได้”

ประไพว่า “แต่คุณ ก็รู้สึกว่าคุณแข็งแรงนี่คะ”

นายจอมทะเล้นขมวดคิ้วขึ้น

“อะไรได้ วานนี้ท่านเล่นแบดมินตันกับพวกเราเพียงเกมเดียวเท่านั้นหอบแฮ่ก ๆ ซี่โครงพะยิบพะยิบปากเขียวเหมือนคนสูบฝิ่น คนแก่อย่างคุณพ่อ บทจะรายก็ตายง่าย ๆ ไม่มีพิธีรีตรองอะไร คุณแต่คุณพระอรุณกิจ ๆ ซี่จะ ยืนรดน้ำกล้วยไม้อยู่ดี ๆ เป็นลมชักแห่ง ๆ น้ำลายฟุ้งปากมองท่องไปเลย คุณพ่อก็เหมือนกัน เดี่ยวนี้ท่านกะป้ากะเปือมาก ใช้ให้อ้ายแห้วไปซื้อปาทองโกโก้ที่ประตูน้ำเมื่อเช้านี้ ให้เงินไป 10 บาท ท่านหาว่าให้ใบละร้อยไป ดีแต่คุณอาหญิงท่านช่วยเป็นพยานให้เจ้าแห้ว”

ประไพหัวเราะเบา ๆ

“เอาละคะ ปิดอภิปรายกันที เท่าที่กรเรียกไปมาให้ปรึกษาหารือกันหมายความว่า กรจะให้ไปพูดกับคุณพ่อ เพื่อให้ท่านทำพินัยกรรม”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“ยังงั้นซี ทำเสียให้เรียบร้อย ท่านตายเราจะได้สบายใจ คุณพ่อน่ะท่านรักคุณมากกว่า โปนจะบอกให้”

ประไพสะอื้นโหยง

“อ๊ะ ยังงั้นจะใช้ได้หรือคะ โปนเป็นลูกคนเล็ก ท่านจะต้องรักโปนมากกว่า”

นิกรได้ทีก็ใส่ไฟพี่เมียของเขา

“อย่าโง่งนักเลย ไฟจ้า ใคร ๆ เขาก็รู้กันทั้งนั้นว่าคุณพ่อรักคุณภามากกว่าไฟ คุณภาแอบขอเงินท่านทีละหมื่นสองหมื่นท่านรีบเซ็นเช็คให้ดี ๆ”

“เอ” ประไพคราง “ซึ่งนี่ก็ต้องแจกหมากกันเท่านั้นเอง”

นิกรทำคอขุ่น

“แจกหมากใคร”

“แจกหมากคุณพ่อนะซีคะ”

นายจอมทะเล้นกลืนน้ำลายเอื้ออก มองคูเมียรักของเขาแล้วหัวเราะลั่น

“ลูกทรยศ มีอย่างรีจะแจกหมากพ่อ”

“เอ้า-ก็อยากรักลูกไม่เท่ากันทำไมล่ะ อี้อ-ไฟไม่อยากเชื่อเลยว่าคุณพ่อรักพี่ภามากกว่าไฟ”

“เชื่อพี่เถอะคนดี เชื่อพี่เป็นมีความสุขความเจริญแน่ ๆ คุณพ่อนะท่านไม่ใคร่รักไฟหรอก เพราะไฟเป็นคนกระดกกระคนได้”

ประไพทำหน้าตื่น ๆ

“กระดกกระคนได้นะเป็นยังไงคะ”

นิกรนั่งอึ้งไปสักครู่

“ไฟรู้จักสิงไหม อ้ายจ๋อแนะ”

ประไพหัวเราะคิก

“รู้จักคะ”

“นั่นแหละคือไฟละ”

“อ้อ-เมียมันเป็นลิง ศัวกก็ต้องเป็นลิงด้วยนะซีคะ”

นิกรหยุดยิ้มทันที

“เอา-เป็นก็เป็น คุณภานะเขาเรียบร้อนอ่อนหวาน คุณพ่อท่านรักและเกรงใจมาก ถึงดิเรกก็เหมือนกัน เขาไม่ระยำเหมือนอย่างพี่ ซึ่งเอาแต่กินแล้วก็มุดหัวนอน คุณพ่อจึงรักหมอมมากกว่าพี่ ปุบปับสมมติว่าคุณพ่อเป็นลมปัจจุบันหรือเป็นอหิวาต์ตาย เราอาจจะไม่ได้อะไรเลย”

ประไพทำหน้าชอบกล

“อย่าไปแข่งท่านสิคะ”

“เปล่า ไม่ได้แข่ง” นิกรพูดยานาง “พี่พูดให้ฟังต่างหาก นี่มันก็เข้าหน้าร้อนแล้ว ปีนี้มะม่วงตก อหิวาต์คงชุก คุณพ่อท่านชอบกินของจวบจิบ เป็นต้นว่า เย็นตาโฟ, หอยแครง, แหนม, ส้มฟัก อ้ายเรื่องอหิวาต์นั้นมันไม่เข้าใครออกใคร โกร๊กเดียวตาโบ้ซื้อโลงได้”

ประไพหัวเราะหึ ๆ

“ดื่มน้ำโสโครก บริโภคผักสดใช้อาจมรด ดันเหต้อหิวาต์

นิกรพยักหน้าหงิก ๆ

“น้ำคลองภัยเหลือ มีเชื้อหวัด คม่น้ำประปา จึงจะพ้นภัย”

ประไพพูดเสริมขึ้น

“คิมน้ำไม่โสโครก บริโภคแต่ผักสด ถึงหวัดจะชุก ก็ทำไมเราไม่ได้ ผักดิบผักสด งดเสียดีกว่า.....”

นิกร โบกมือ

“พอแล้ว-พอแล้ว ไปกันใหญ่แล้ว เราไม่ได้คุยกันถึงเรื่องหวัดเลย”

ประไพหัวเราะลั่น

“ก็กรนะซี มาชักไปให้เรือเสีย เอาละคะ เท่าที่เราปรึกษาหารือกันไฟเข้าใจดีแล้ว ขึ้นไปบนตึกเดอะคะ ไปพบกับคุณพ่อคุณแม่เดี๋ยวนี้ ไฟจะเปิดดอกพุดกับท่านเลย”

นายจอมทะเล้นยิ้มแห้ง ๆ

“ถ้าจะเปิดดอกพุดเอาไว้พุดกับพี่ดีกว่า พุดกับคุณพ่อต้องพุดให้สุภาพค่อย ๆ เลียบเคียงพุดอย่าให้ท่านเห็นว่าเรากสมบัดิของท่าน”

ประไพว่า “แต่ความจริงเรากำลังนี่คะ”

“เถอะน่า นั่นเป็นเรื่องที่เราู้กันเอง มา-เอียงแก้มมาให้พี่ชื่นใจหน่อยจะได้ขึ้นไปหาคุณพ่อด้วยกัน”

ประไพมองซ้ายมองขวา แล้วเอียงแก้มให้เขาจูบโดยดี ทั้งสองต่างลุกขึ้นจากม้านหินอ่อนพากันเดินออกไปจากสวนดอกไม้

ที่เฉลียงหลังตึกชั้นล่าง พลกับกิมหงวน และดร.ดิเรกนั่งสนทนากันเจิบ ๆ อยู่บนบันไดหินอ่อน เมื่อนิกรกับประไพเดินขึ้นบันไดมา อาเสี่ยก็แปลกใจกล่าวถามทันที

“ไปไหนกันมาไวย กร”

“พลอดรักกันนิดหน่อย สายลมและประกายดาวระยิบระยับอย่างนี้ มันทำให้ความรักของกันกับประไพอ่อนหวานเหลือเกิน ไ้อ้-รักเจ้าเอ๊ย ความรักของข้าน้อย คือความรักของอมตะ ไม่มีวันจืดจางแห่งหน่าย”

ดร.ดิเรก ทำหน้าซอบกล

“เฮ้-ยู เมื่อตอนเย็นก็ยังพุดจารู้เรื่องนี้หว่า”

นิกรค้อนขยับ จูงมือเมียของเขาเดินเลยเข้าไปในห้องโถง และขึ้นบันไดไปชั้นบน พบเจ้าแห้วนั่งสีซอด้วงอยู่บนม้ายาวที่เฉลียงหลังตึกตามลำพัง

พอแลเห็นนิกรกับประไพ เจ้าแห้วก็หยุดสีซอด้วงทันที ทำหน้ากะเรียกระดากซอซอซอ สองสามีภรรยาหยุดชะงักมองดูเจ้าแห้วอย่างแปลกใจ

“อือ-สำคัญไวย อ้ายแห้ว นิ้วก้านไม่เลวเลยนี่หว่า นาน ๆ ได้ยินเสียงเพลงไทยฟังรื่นหูดี

เหมือนกัน แกนี่เสื่อซอณเล็บ เพิ่งรู้เดี๋ยวนี้ว่าแกสี่ซอด้วงเป็น”

เจ้าแห้วยิ้มอาย ๆ

“รับประทานได้ไม่กี่เพลงหรือครับ”

ประไพหัวเราะหึ ๆ

“ตะกี้สี่แกสี่เพลงอะไร”

“รับประทานเพลง 6 บทครับ”

ประไพขมวดคิ้วขุ่น

“6 บท ทำไมถึงกลายเป็นจระเข้หางยาวล่ะ”

“นั่นนะซีครับ รับประทานผมก็แปลกใจเหมือนกัน แอ๊ะ แอ๊ะ ว่างงานไม่มีอะไรทำ ก็เลย
รับประทานสี่ซอเล่น”

“คุณอาท่านไม่ว่าหรือ” ประไพถามยิ้ม ๆ

“รับประทานท่านชอบครับ คุณหญิงท่านว่าเพลงดนตรีเป็นวัฒนธรรมของชาติ ชาติใดที่
ไม่มีเพลงของตนเอง ชาตินั้นย่อมเป็นชาติป่าเถื่อน”

นิกรเห็นพ้องด้วย

“จริง คุณอาท่านพูดถูกแล้ว ดนตรีไทยเราที่เรียกกันว่าเพลงไทยเดิม ไม่ซำก็จะสูญสิ้นไป
เพราะหนุ่มสาวสมัยนี้ไม่มีใครนิยม ได้ยินเสียงขลุ่ย เสียงซอด้วง ซออู้ ก็ทำท่าปวดกบาล ชอบฟัง
แต่เพลงฝรั่งหรือเพลงไทยปัจจุบัน”

ประไพว่า “แต่ไพยังเล่นเครื่องสายไทยอยู่เสมอ นะคะ ไพชอบค่ะ เพลงไทยกลมกล่อมน่า
ฟังกว่าเพลงฝรั่งเป็นไหน ๆ เนื้อร้องก็ฟังชัดถ้อยชัดคำซาบซึ้งใจ”

นิกรหัวเราะ

“เห็นจะมีพวกเราเท่านั้น ที่ยังนิยมชมชอบดนตรีไทย หนุ่ม ๆ สมัยนี้เขาชอบเป่าแซ็ก
โซโฟน, ดิดเปียโน สาว ๆ ก็ชอบดีดกีตาร์ ใครซนสี่ซอด้วงซออู้ หรือตีระนาด คนนั้นย่อมถูก
ประณามว่าเป็นคนล้าสมัยคร่ำครึ”

เจ้าแห้วพูดโพล่งขึ้นทันที

“รับประทานไม่นิยมของชาติเราเองครับ เดียวนี้งานมงคลต่าง ๆ เขาใช้จำสบรรเลงทั้งนั้น
ขึ้นบ้านใหม่, แต่งงาน, ทำบุญวันเกิด รับประทานหาดนตรีไทยฟังได้ยาก รับประทานผมเป็นนัก
ชาตินิยมครับ”

นิกรพยักหน้าช้า ๆ

“ดีมาก มันต้องยังงั้นอ้ายแห้ว ทุกชาติต้องมีวัฒนธรรมประจำชาติ ภาษาที่พูดและดนตรี
ย่อมแสดงให้รู้ว่าเราเป็นชาติไทย แต่นั่นแหละไว้วัยพูดไปก็ไม่มีประโยชน์ ในเมื่อคนอื่นเขาไม่นิยม
ง่า-เดี๋ยวเพลงเพราะ ๆ ให้ฟังสักเพลงซิวะ”

เจ้าแห้วหยิบซอด้วงขึ้นตั้งบนขา ลองสายอู้อี้ ๆ

“รับประทานจะเอาเพลงอะไรล่ะครับ”

นายจอมทะเล้นนิ่งนึก

“นกดมึนก็แล้วกัน”

“แะะ แะะ รับประทานยังไม่ได้ต่อครับ”

“ยังงั้นเอาสารคดีก็ได้”

“สารคดี เหม-รับประทานเพิ่งเคยได้ยินชื่อวันนี้แหละครับ เอาเพลงอื่นเถอะครับ”

นิกรยกมือเกาศีรษะ

“เอาพญาโศก”

เจ้าแห้วยิ้มแป้น เดี่ยวพญาโศกเสียงวิเวกกังวาน แต่เพียงสองสามวรรคก็หยุด ทำหน้าปู
เลียน ๆ ขอบกล

“อ้าว” ประไพอุทาน “ต่อไปซี ตาแห้ว”

“รับประทานได้แก่นี้ครับ”

ประไพหมั่นไส้เจ้าแห้วเต็มทน ก็คว้าแขนนิกรพาเดินไปจากที่นั่น ผ่านหน้าห้องนอน
คุณหญิงวาด สองนิ้วก็หยุดชะงักมองเข้าไปในห้องซึ่งมีแสงไฟฟ้าส่องสว่างจ้า เจ้าคุณประสิทธิ์
ฯ, คุณหญิงวาดกับนันทา, นวลลออและประกายยายอิม แม่ครัวเก่าแก่ของบ้าน “พัชรภรณ์”
กำลังโง่ไฟฟ่องไทยกันอย่างสนุกสนาน

“เหมาะทีเดียว คุณพ่อคงอยู่ในห้องนอนของท่านตามลำพัง ไปหาท่านและพูดคุยให้ดีขึ้น
นะประไพ”

ประไพพยักหน้า

“ชั้นนี้แล้วไวใจเถอะค่ะ ไพเตรียมคำพูดที่เหมาะสม ๆ ไว้แล้ว คุณพ่อคงจะตกลงทำ
พินัยกรรมแน่นอน”

สองนิ้วเมียพากันเข้าไปในห้องนอนของเจ้าคุณปัจฉิม ๗ ขณะนี้ท่านเจ้าคุณกำลังนั่งถอน
ขนจิกกะแร้อยู่ที่โต๊ะเครื่องแป้ง ท่านสวมกางเกงแพรดำตัวเดียวเท่านั้น ไม่ได้สวมเสื้อชั้นในแลเห็น
พุงพลุ้ย

“อ้าว-เฮ้ย” เจ้าคุณเอ็ดตะโร “จะเข้ามาก็ไม่ให้สู่มให้เสียงเสียก่อน”

ประไพปราดเข้ามาออกคอกท่าน

“ไพถอนใจเอาไหมคะ”

ท่านเจ้าคุณทำตาปริบ ๆ

“ถอนขนจิกกะแร่นะเธอ”

“ค่ะ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สะอื้นเสือก

“ไม่ได้หรอก จ๊กกะจี๋ตายโหง พ่อต้องถอนของพ่อเอง”

นิกรยิ้มอย่างประจบ

“คุณพ่อเอาปูนทาเสียน้อยซีครับ เอาແหนบดิงเอา ๆ อย่างนี้อีกเสบແຍ่ ไปนอนบนเตียงซีครับ ผมถอนให้แล้วก็นวดให้คุณพ่อด้วย”

“อือ.....” เจ้าคุณคราง “แกไม่เคยดีต่อฉันเหมือนอย่างวันนี้เลยนี้หว่า ฮะ ฮะ เอาไว๊ช่วยนวดให้พ่อหน่อยก็ดีเหมือนกัน เส้นสายมันจะได้คลายลงบ้าง อยากรจะนวดมาหลายวันแล้ว ไม่รู้จะให้ใครนวด”

ประไพว่า “ไพกับกรจะช่วยนวดให้คุณพ่อเองค่ะ”

แล้วประไพก็จุดเทียนเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ลูกขึ้นพาเดินมาที่เรียงนอน ท่านเจ้าคุณนอนคว่ำหน้าบนเตียง สองตัวเมียนั่งคนละข้าง นิกรนวดหลังให้ท่าน ประไพใช้กำปั้นทุบน่องท่านเบา ๆ

“เออ-ดีไว๊ แม่ไว๊สบายจริง ๆ” แล้วท่านก็หัวเราะก๊าก “เฮ้ย-อย่าถูกเอาจ๊กกะจี๋ ฮะ ฮะ เออตรงนั้นแหละกดแรง ๆ หน่อย อูย....ค้อยหายเมื่อยขบไปหน่อย ยิ่งแก้ตัวก็ยิ่งปวดเมื่อย สังขารมันร่วงโรยลงไปทุกวัน”

นิกรพยักพโยกให้ประไพเริ่มเรื่อง ประไพจึงพูดขึ้น

“ไฟรู้สึกว่า ปีนี้คุณพ่อซำรุดทรุดโทรมไปมากเชียวค่ะ เห็นหมอบอกว่าน้ำหนักตัวคุณพ่อลดลงไปตั้ง 4 กิโล”

“ทุบคั่นคอหน่อยไว๊กร เอ้อ-ตรงนั้นแหละ จริงลูก พ่อรู้สึกตัวว่าพ่อร่วงโรยไปจริง ๆ ทำอะไรหน่อยก็เหนื่อย ไม่ทำอะไรเลยก็เหนื่อย สติปัญญาก็ไม่ใคร่ดี หูตาใช้ไม่ได้”

นิกรเห็นเมียพูดไม่เข้าเรื่องก็พูดเสียเอง

“ระวังหน่อยครับ คุณพ่ออาจจะตายในปีนี้ได้”

“ฮ้า” ท่านเจ้าคุณเอ็ดตะโร “อ้ายเวรนี้ยังไหงหว่า อยู่ดี ๆ ทำไมถึงมาแข่งกัน”

“ปู่โธ่ ไม่ได้แข่งนะครับ ผมพูดตามความคาดคะเนของผม เชื่อเถอะครับ ปี 96 นี้คุณพ่อก็หวังตายเค็ดขาด”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ชักฉิว

“ແનેะซีตาย ฮะ ฮะ พูดยังงี้ใช้ได้โรอะ”

ประไพพูดเสริมขึ้น

“กรคงคาดการณ์ไม่ผิดดอกค่ะ คุณพ่อคะ ไพเองก็รู้สึกว่าคุณพ่ออาจจะดับชีพในเร็ววันนี้”

“เอา-เอาเข้าไป ทั้งตัวทั้งเมียช่วยกันแข่งฆ่า ถ้ามจริง ๆ เอะวะ ปล่อยให้พ่อทำให้แกสองคนเค็ดร้อนหรือ”

“คุณพ่อนอนหงายเถอะครับ ผมจะบีบเส้นกะษัยให้”

“ไม่ต้อง” ท่านเจ้าคุณพูดเสียงหัวเราะ “นวดหลังให้พ่อกี่แล้วกัน เออ-ตรงนั้นแหละ อู๋ย- จู๋ ๆ ๆ ๆ ทำยังไงถึงจะหายเมื่อยอ”

นิกรว่า “เอารถบดถนนทับซีครับ เปิดเดียวเส้นสายยืดสบายตัวเบนเปิดเป็เป็น ปลาหมึก”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะหึ ๆ นิ่งอึ้งไปสักครู่ท่านก็พูดกับลูกสาวคนเล็กของท่าน

“พูดถึงเรื่องความตายพ่อเฉย ๆ ไม่วิตกเป็นทุกข์อะไรเลย คนเราเกิดมาก็ต้องตายด้วยกัน ทั้งนั้น สำหรับพ่อถึงตายพ่อก็นอนตาหลับ ลูกเต้าเป็นฝั่งเป็นฝาไปหมดแล้ว”

นิกรอมยิ้ม

“จะหลับได้ยังไงครับ ผมคิดว่า ประทานโทษนะครับ ถ้าคุณพ่อตายคุณพ่อต้องลืมตา โพลงทีเดียว”

ประไพสนับสนุนตัวรักของหล่อน

“ไฟที่ว่าอย่างนั้นแหละคะ ปุบปับคุณพ่อตาย ทรัพย์สมบัติของคุณพ่อยังเรียกราคาอยู่ พิษกรรมไม่ได้ทำไว้ พี่กากับไฟจะเกิดขี้แ่งฟุ้งร้องกันขึ้น แล้วคุณพ่อจะนอนตาหลับหรือคะ อย่างน้อยคุณพ่อก็ต้องลืมตามองดูเรา”

เจ้าคุณนิ่งเงียบไปนาน แล้วท่านก็หัวเราะลั่น หัวเราะอย่างขบขันที่สุด

“พอรู้แล้ว พ่อเข้าใจแล้ว เท่าที่แกสองคนเข้ามาประจบประแจงพ่อจนผิดปกติเช่นนี้ หมายความว่าแกอยากให้เราทำพิษกรรมไว้เมื่อก่อนจะตายซะไหมล่ะ”

นิกรยกมือตีก้นพ่อตาของเขาดังเพ็ยะ

“นี่แน่ะ ตีซะหน่อยเถอะ ฉลาดนักรู้ใจผมได้”

ประไพพูดขึ้นทันที

“เป็นความจริงค่ะคุณพ่อ โฟอยากจะให้คุณพ่อทำพิษกรรมเสียโดยเร็ว ไฟจะได้ทราบว่ ไฟจะได้อะไรจากคุณพ่อบ้าง ทรัพย์สมบัติของคุณพ่อยู่ไม่ใช่น้อยนี่คะ พยายามทำเสียเถอะคะ คุณพ่ออย่าดี้อเลยนะคะ คนดีคนดี”

“อ้อ-นังคนนี่มันพูดยังไงโวย ฉันเป็นพ่อแกหรือเป็นลูกแกแน่ หน้อย-มิบอกว่อย่าดี้อ แก มันชักทะเล้งมากไปเสียแล้ว”

ประไพยิ้มอาย ๆ

“หนูเอาอย่างนิกรคะ คุณพ่อขา คุณพ่อทำพิษกรรมเสียเถอะนะคะ อย่างน้อยหนูควรจะได้ตึกแถว 20 ห้องในสำเพ็ง แล้วก็ที่ดินในกรุงเทพ ๆ ที่เป็นของคุณพ่อทั้งหมด ส่วนพี่กาให้ที่นาที่ สวนบ้านนอกก็แล้วกันนะคะ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ทำหน้าชอบกล

“แกจะกอบโกยเอาเงินยังงี้ไม่ได้หรอก ประภามันก็เป็นลูก ถ้าพ่อทำพิษกรรม พ่อก็ต้องแบ่งสันปันส่วนให้เท่า ๆ กัน”

ประไพหัวเราะ บีบขาท่านพลางพูดพลาง

“แล้วเมื่อไรคุณพ่อจะทำพิธีกรรมล่ะคะ”

“เออน่า-พ่อล้มเจ็บเมื่อไรถึงจะทำพิธีกรรม พ่อยังไม่ตายง่าย ๆ หรอกคะ”

“แหม-หนูไม่มียากเขียง เพื่อคืนนี้คุณพ่อเป็นลมตายล่ะคะ”

“ปู่โธ” เจ้าคุณเอ็ดตะโร “นี่มันยังงั้นโว้ย คุณเกออยากให้พ่อตายเสียจริง ๆ”

นิกรเสริมขึ้นเบา ๆ

“ความจริงคุณพ่อก็แก่มากแล้ว ตายเสียทีก็ดีครับ อยู่ไปลูกหลายเป็นห่วงเปล่า ๆ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กลืนน้ำลายดังเอือก

“ฟัง-ฟังมันพูด แกกับฉันเห็นจะเป็นพ่อตาลูกเขยกันในชาตินี้ชาติเดียวเท่านั้น”

“ไม่เป็นไรครับ” นิกรพูดยิ้ม ๆ “ชาติหน้าคุณพ่อเป็นลูกเขยผมบ้างก็จะได้ ผมมีลูกสาวผมยกให้คุณพ่อเลย”

“ไม่เอา” เจ้าคุณตวาดแว๊ด “เดี๋ยวมันทะเล่งเหมือนแก”

ความเจี๊ยบเกิดขึ้นชั่วขณะ นิกรก็กระซิบกระซาบกับเมียของเขาเบา ๆ

“ไปเถอะไป หมดหวังเสียแล้ว ท่านยังไม่ยอมทำพิธีกรรม ป่วยการนวดให้ท่าน เมื่อยมือเปล่า ๆ”

ครั้นแล้ว สองฟัวเมียก็ลุกขึ้นจากเตียงนอน พากันเดินออกไปจากห้อง เจ้าคุณปัจจนิก ๆ นอนทำตาปริบ ๆ

ความประหลาดใจเกิดขึ้นแก่พล, กิมหงวน และดร.ดิเรกเหลือที่จะกล่าว เมื่อนิกรชวนสามสหายไปเลี้ยงอาหารค่ำที่ภัตตาคารฮั่วเฟ็ง และสบถสาบานว่าเขาจะเป็นผู้จ่ายเงินเอง เลี้ยงอย่างไม่อั้น ทั้งอาหารและเหล้า

ตอนพลบค่ำวันนั้นเอง 4 สหายก็มาปรากฏตัวขึ้นที่ภัตตาคารดังกล่าวนี้ ซึ่งอยู่ในตรอกแคบ ๆ แห่งหนึ่งทางถนนเขาวราช แต่สถานที่กว้างขวางโอ่โง่งมาก เป็นตึกสามชั้นมีห้องรับประทานอาหารอยู่หลายห้อง

ภายในห้อง ๆ หนึ่ง คณะพรรค 4 สหายสนทนากันอย่างร่าเริง อาหารที่สั่งมาถูกทยอยมาตามลำดับเริ่มต้นด้วยหุกลายตุ๋นกับมันปูเป็นอันดับแรก นกพิราบทอด, เป้าฮื้อน้ำแดง, ไก่ผัดน้ำมัน หอยเม็ดฮั้งยี่น, ก้ามปูทะเลทอด, ปลากระพงน้ำขาว และหัวปลาต้มยำ อันลือชื่อของภัตตาคารนี้ หลังจากนั้นก็มีข้าวต้มเปล่า ผักใบคะน้า, ปลาเกลือเค็มทอด

รายการสุดท้าย คือ ounge แซ่เฮ้นกับรังนก

เสีหงวนพยักหน้ากับนิกร ขณะที่เจ็กนำผ้าขนหนูผืนเล็ก ๆ มาให้เช็ดหน้า

“ว่าไงไวยักร แก่กว่าแจะปรึกษาหารืออะไรกับพวกเรากี่ว่ามา”

นายจอมทะเล้นนั่งพุงยื่นเพราะความอึด นัยน์ตาปรือเหมือนคนจี้ยา เขามองคูมิมหงวน แล้วพูดเบา ๆ

“เอาไว้พรงนี้ค่อยปรึกษากันเถอะวะ”

“อ้าว” พลอุทาน “พูดเสียววันนี้ไม่ได้เรอะ”

นิกรอึดแหยง ๆ

“มันอึดจะจะอ้าวกอยู่แล้ว โอย-จีนกินยังงี้ตายแน่”

นายแพทย์หนุ่มมอดหัวเราะไม่ได้ ยกมือขวาตบหลังนิกรดั่งป้าบ

“ยูจะพูดอะไรก็ว่ามา ไหน ๆ ยูก็เป็นเจ้ามือเลี้ยงพวกเรมาแล้ว เรา 3 คนยินดีที่จะเป็นที่ปรึกษาของยู”

นิกรพยักหน้าหงิก ๆ

“เอา-ปรึกษากันเสียวเดี๋ยวนีก็ดีเหมือนกัน เท่าที่กันชวนพวกแกมาเลี้ยงในวันนี้ ก็เพื่อจะขอบคุณที่แก 3 คนช่วยให้กันส่งข้าวสารออกไปนอกประเทศได้”

กิมหงวนทุบโตะปัง

“พูดให้มันเข้าระเบียบวาระหน่อย มันคนละเรื่องเสียวแล้ว กรจ่า”

นิกรหัวเราะคิก

“เออ-จริงไวยักร กันเอาเรื่องอะไรมาพูดก็ไม่รู้ ง่า-ฟังทางนี้พวกเรา กันกับประไฟได้มีความเห็นสอดคล้องต้องกันว่า คุณพ่อนะท่านแก่มากแล้ว จะตายวันตายพรงก็รู้ไม่ได้ อยากจะให้ท่านทำพินัยกรรมเสียวให้เรียบร้อย”

“ออไรน์ ออไรน์ ควรจะเป็นอย่างนั้น กันกับประกาก็คิดอยู่เหมือนกัน”

นิกรอึดแป้น

“เมื่อคืนวานซืนนี้ กันกับประไฟได้พูดกับท่านแล้วในเรื่องนี้”

พลถามว่า “แล้วท่านว่ายังง”

นิกรยักไหล่แล้วแบมือทั้งสองข้าง

“คุณพ่อว่า ไม่มีความจำเป็นอะไรที่ท่านจะต้องรีบร้อนทำพินัยกรรม”

กิมหงวนพูดโพล่งขึ้นด้วยเสียงอ้อแอ้ “พูดยังงี้ก็แจกหมากเสียวชีวะ เอาไว้ทำไม ให้ท่านกินหมากดิบหน้าฝาด ๆ เสียวบ้าง”

นิกรหัวเราะ

“ท่านแก่แล้วไวยักร”

“แก่ชีวะดี ท่านจะได้สู้เราไม่ได้”

นายจอมทะเล้นเอื้อมมือเปิดกระป๋องบุหรี่ปุ๋ยออกมาจูดสูบมวนหนึ่ง แล้วเขาก็พูดกับเพื่อนเกลอของเขาอย่างเป็นทางการ

“ท่านว่า ถ้าท่านล้มเจ็บเมื่อไร ท่านก็จะทำพินัยกรรมให้เมื่อนั้น นี่แหละ กันจิงชวนพวกเรามากินเลี้ยงเพื่อขอให้ช่วยเหลือกัน หาวิธีทำให้คุณพ่อทำพินัยกรรมให้เรียบร้อย”

นายพัชรภรณ์ยิ้มให้เพื่อนเกลอของเขา

“แกละให้ช่วยยังไงว่ามา”

นิกรเปลี่ยนสายตามาที่ ดร. ดิเรก

“แกละต้องการให้คุณพ่อทำพินัยกรรมซะใหม่ล่ะ”

“ออไรน์ ไออยากจะรู้ว่า เมียกันจะได้อะไรบ้าง และตัวของกันซึ่งเป็นลูกเขยจะได้อะไรบ้างไหม”

“ก็นั่นนะซี” นิกรพูดเสียงหนัก ๆ “เราร่วมมือกันเถอะวะหมอ ช่วยกันหาทางให้คุณพ่อยอมทำพินัยกรรม”

“ออไรน์ จะเอายังไงที่ว่ามา”

นิกรว่า “เอาอย่างเงี๊ยะใหม่หมอ เรา 4 คนช่วยกันหลอกคุณพ่อว่าท่านไม่สบาย เราจะต้องทักท่านว่าท่านผอมไป, หน้าซีด, ร่วงโรย คุณพ่อท่านคงใจเสียวรีบให้ดิเรกตรวจ คราวนี้แกละก็ต้องทำเป็นตรวจอย่างละเอียดถี่ถ้วน แล้วก็บอกว่าท่านเป็นวัณโรค”

ดิเรกหัวเราะก๊าก

“ก็ท่านไม่ได้เป็นนี่หว่า จีนวินิจฉัยโรคท่านอย่างนี้ ท่านก็ต้องหาว่ากันหมอเฮงซวยเท่านั้นเอง”

นิกรขมวดคิ้วขุ่น

“โธ่-แกละเป็นหมอ แกละพูดอะไรท่านก็ต้องเชื่อ เมื่อท่านเข้าใจว่าท่านเป็นวัณโรค ท่านก็ต้องรีบทำพินัยกรรมให้เรียบร้อย ตกลงนะดิเรก”

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้า

“โอ.เค. เอา-กันก็อยากมีส่วนในทรัพย์สมบัติของท่านเหมือนกัน อย่างเลว ๆ ได้ที่ดินในย่านการค้าสักสองสามไร่ก็ยิ่งดี”

เสี่ยหงวนพูดเสริมขึ้น

“สำหรับกัน ก็ต้องเป็นหน้าม้าซะใหม่ล่ะ คอยพูดทำลายขวัญท่านว่าท่านไม่สบาย กับสองคนกับเจ้าพลช่วยกันแค่เพียงเท่านี้ก็พอแล้ว”

พลยิ้มให้นิกร

“ตกลง งานเท่านี้ไม่อยากเฮินอะไร”

นิกรยื่นมือให้พลจับ

“ช่วยกันหน่อยเถอะเพื่อน ถ้าคุณพ่อยอมทำพินัยกรรมเมื่อไร กันจะพามาเลี้ยงข้าวอีก ไป
ไว้ กลับบ้านเถอะ เริ่มทำลายขวัญคุณพ่อได้ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป”

ขณะพรรค 4 สหายต่างลุกขึ้นเดินออกมาจากห้องรับประทานอาหารตรงมาที่โต๊ะแคชเชียร์
นิกรล้วงกระเป๋าเสื้อหยิบธนบัตรปีกหนึ่งออกมา

“ทำอะไร เสีย”

จินกลางคนคิดลุกคิดเป๊ะเป๊ะ ๆ ตามองดูรายการอาหาร สักครู่ก็เงยหน้าขึ้นตอบนิกร
อย่างนอบน้อม

“450 บาทครับคุณ”

นิกรทำคายน

“ทำไมถึงแพงนักล่ะ”

“ก็วิสกี้ตราขาวตั้ง 2 ขวดนี่ครับ”

“อ้อ-จริง” แล้วนิกรก็มองดูกิมหงวน “เสียไว้ กันมีเงินมา 200 บาทเท่านั้น ขอยืมเงินสัก
350 บาทเถอะวะ”

กิมหงวนเคঁหน้าเรา

“ลำบากนักกันออกให้ก็แล้วกัน ฤษ-พาเพื่อนมาเลี้ยงทั้งที่เอาเงินมา 200 บาท ยังงี้มันต้อง
ไปกินหมูสะเต๊ะพระรามลงสรงที่เฉลิมบุรี ไม่ใช่มากินภัตตาคารใหญ่ ๆ อย่างนี้”

เสี่ยหงวนล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทปีกเบ้อเริ่มออกมานับส่งให้
แคชเชียร์ 6 ฉบับ เมื่อได้รับเงินทองเรียบร้อยแล้วก็เดินนำหน้าพาเพื่อนเกลอทั้ง 3 ลงบันไดไป
นิกรคิดว่า เขาจะให้เจ้าแห้วร่วมมือกับเขาคือคนหนึ่ง เพราะเจ้าแห้วมีเวลาอยู่ใกล้ชิดเจ้าคุณปัจ
นี่ๆ ตลอดวัน

ตอนเช้าวันรุ่งขึ้น

ในราว 7.30 น. เจ้าคุณปัจจนี่ก ๆ อาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็พาตัว
เดินออกมาจากห้องนอนของท่าน

เจ้าแห้วกำลังกวาดพื้นอยู่หน้าห้อง พอแลเห็นท่านเจ้าคุณ เจ้าแห้วก็แก้งทำเป็นหน้าตื่น
จ้องตาเข้มนมองดูท่าน จนเจ้าคุณชักโมโห

“มองหาหอกอะไรกันวะ”

เจ้าแห้วจู้ปาก

“ได้เท้าไม่สบายเป็นอะไรไปหรือครับ รับประทานน้ำชืดเหมือนกับไก่ต้ม”

“ฮ้า” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อุทาน “ซิดเซียวเอามากเซียวหรือ”

“ครับ-รับประทานแวตาก็บอกว่าไม่สบาย น่ากลัวจะเป็นไข้หวัดใหญ่กระมังครับ หรือ ม่ายก็โปลิโอ”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะเสียงกร่อย

“โปลิโอเนะ ผู้ใหญ่เขาไม่เป็นหรอกโว้ย อย่ารู้ดีไปหน่อยเลย หน้าตาข้าซุบซิดก็เห็นจะเป็นเพราะเมื่อคีนนอนดึกไปหน่อย” พุดจบท่านก็เดินไปตามเฉลียงหลังตึก ลงบันไดไปข้างล่าง

เสีหงวนกับพลนั่งสนทนากันเงียบ ๆ อยู่บนโซฟา เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ตรงเข้ามานั่งบนเก้าอี้นวมตัวหนึ่ง พอท่านเอื้อมมือหยิบหนังสือพิมพ์บนโต๊ะพลก็กล่าวทักทาย

“คุณอาถ้าจะไม่สบายเป็นแน่ เมื่อคีนนี้ไอโกลก ๆ ตลอดคีน”

ท่านเจ้าคุณขมวดคิ้วขึ้น

“เอ๊ะ-อาไม่ได้ไอนี้หว่า นอนหลับในราวตีหนึ่งตื่นเอาโมงเช้า”

กิมหวงนพุดเสริมขึ้น

“ทำไมจะไม่ไอครับ ผมอยู่ห้องผมยังไดยืน คนที่ไอเวลาหลับมักจะไม่รู้ตัว”

พลว่า “คุณอาคงเป็นหวัด หรือม่ายก็ปอดขึ้น”

“บางที่อาจจะเป็น ที.บี. ก็ได้” กิมหวงนปรารภ

ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ สะอื้นโหยง ท่านกลัววัณโรคมามากที่สุด

“อย่าพุดเป็นบ้าไปหน่อยเลยน้า อ้ายหวงน อ้ายใจไม่คืออยู่ รูปร่างอ้วน ๆ อย่างอาเป็นวัณโรคมี่ที่ไหน”

อาเสีหงวนตาโพลง

“อ้วน ๆ อย่างนี้แหละครับ ถ้าเป็นที.บี.ตายง่ายที่สุด นายม้าตุ่นเพื่อนของผม เจ้าของร้านขายทองทางเขาวราชอ้วนกว่าคุณอาอีกครับ เป็นวัณโรคไอแก็ก ๆ ได้ 3 วันมองเพ่งเลย”

พลพุดสนับสนุนทันที

“ตามธรรมดา เชื่อวัณโรคมักจะมีอยู่ในร่างกายของคนเรา เมื่อได้รับเชื้อเข้าไปอีกก็พุดต่อสู้กัน แต่คนที่มี่ร่างกายสมบูรณ์อย่างคุณอา แสดงว่าไม่มีเชื้อวัณโรคอยู่ในตัวเลย เมื่อเชื้อวัณโรคเข้าสู่ร่างกายจึงมักจะตายเร็ว ง่า-วันนี้ผมสังเกตคู้รู้สึกว่าคุณอาหน้าตาซิดเซียวผิดปกติเซียวครับ”

ท่านเจ้าคุณหน้าจ้อย อุปาทานทำให้เกิดคั่นคอยิบ ๆ และไอแก็ก ๆ ออกมา เสีหงวนแกล้งทำเป็นตกใจ

“เอ-ไม่ได้การเสีหงวนแล้วละครับคุณอา เสีหงวนไอแบบนี้ ที.บี. แน่ ๆ รีบรักษาตัวเถอะครับ หมู่นี้คุณอาไปคูกกล้วยไม้ที่บ้านหลวงประเสริฐ ๆ บ่อย ๆ คุณหลวงแกเป็นที.บี. มานานแล้ว เชื่อโรคาอาจจะติดคูดคุณอาได้”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เสียขวัญเสียกำลังใจแล้ว ท่านไอโบลก ๆ อีก

“อาเห็นจะต้องให้ดิเรกมันตรวจดู ถ้ายังไงจะได้รับเร่งรักษาตัวเป็นงานใหญ่”

“ไอ้ย” เสียหวนร้องลั่น “ป่วยการรักษาคับ ถ้าเป็นก็ตาย”

ท่านเจ้าคุณเย็นวาทไปหมดทั้งตัว

“อย่าแข่งซีไวย”

“ไม่ได้แข่งหอรอกคับ ลงหน้าซีตไอเสียงแห่ง ๆ อย่างนี้ละก็ ร้อยทั้งร้อย”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เม้มปากแน่น และลุกขึ้นยืน

“แกสองคนอย่างเพิ่งพูดมากปากสว่างไปเลย ประเดี๋ยวคุณหญิงท่านจะรังเกียจอา ประเดี๋ยวกินข้าวแล้ว อาจะให้ดิเรกมันตรวจ เครื่องเอ๊กซเรย์ที่นี้ก็มีอยู่แล้ว นายเอ๊กซเรย์ก็คงรู้ว่าอา เป็น ที.บี. หรือเปล่า เอ-ซักเจ็บหน้าอกไวย”

พลว่า “ข้างขวาไซ้ใหม่คับ”

“อ้อ มันขอก ๆ ยังไงชอบกล”

“เสร็จ-เสร็จแน่” อาเสียพูดจิงจิง “เชื่อผมเถอะคับ ไม่รอด”

เจ้าคุณทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ เดินออกไปทางเฉลียงหลังตึก นิกกับประไพสวน ทางเข้ามาพอดี

ทั้งสองหยุดชะงัก

“อู๋ตาย” ประไพอุทานขึ้นมาดัง ๆ “คุณพ่อเป็นอะไรไปคะ หน้าตาร่วงโรยเหมือนกับคน เรือไซ้ มิน่าละ เมื่อคืนนี้ไฟได้ขึ้นเสียงคุณพ่อไอลั่นห้องตลอดคืน”

นิกรถอยหลังกรูด ยกมืออุดจมูก

“ลมหายใจคุณพ่อมักกลิ่นไม่ค่อยดีคับ เหมือนตุ ๆ ชอบกล”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ค้อนขยับ

“กลิ่นกบาลข้าไวย ไม่ใช่กลิ่นลมหายใจ”

“อ้อ” นิกคราง “ผมรู้สึกว่าคุณพ่อคงไม่สบายแน่ หมู่นี้อากาศมันเปลี่ยนไปมา เดี่ยวหนาวเดี๋ยวร้อน ระวังหน่อยนะคับ ไซ้หัวใจใหญ่กำลังระบาดทั่ว คนแก่ล้มตายกันโครม ๆ”

ท่านเจ้าคุณหมดความสุขแล้ว หวั่นวิตกว่าท่านจะเป็นวัณโรค แล้วท่านก็ไอแฉก ๆ เพราะ อำนาจอุปาทาน

“เอ-ถ้ามันจะตายคราวนี้กระมังไวย เมื่อคืนฝันไม่ดีเสียด้วย”

ประไพซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“ฝันว่าอย่างไรคะ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง

“ฝันว่าพ่อไปทุ่ง”

นิกรเสริมขึ้นทันที

“ทุ่งออกหรือเปล่าครับ เหลวหรือแข็ง”

ท่านเจ้าคุณจ๊วยปาก

“ไปทุ่งนาไวย์ ไม่ใช่ไปทุ่งที่แปลว่าส้วม”

“อ้อ แล้วยังไงครับ”

“พ่อพบอีแรงผู้หนึ่ง กำลังกินศพชายแปลกหน้าคนหนึ่งนอนตายอยู่ข้างต้นตาล ในฝันว่าชายคนนั้นตายเพราะถูกฟ้าผ่า ตัวดำเป็นตอตะโก พ่อเดินเข้าไปใกล้ ๆ เจ้าหมอนั้นกำลังขึ้นอืดที่ดม้นลุกขึ้นไล่พ่อ พ่อตกใจวิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต”

“อยู่ตาย” ประไพพูดขึ้น “แล้วมันไล่ทันไหมคะ”

“จวนจะทันอยู่แล้ว พอพ่อตกใจตื่น ตื่นขึ้นมาชักกอล์ฟ”

นิกรทำหน้าห้วนวิตก

“ฝันเห็นผีไม่ตีครับคุณพ่อ โบราณว่าจะเจ็บไข้ได้ป่วย ถ้าไม่ตายก็เกือบไปทีเดียว”

“ว้า” ท่านเจ้าคุณอุทานเสียงลั่น “พ่อตื่นขึ้นมาแต่คนแข่งให้ตายไวย์ มันยังงัยกันนี้”

ประไพทำตาละห้อย

“พรหมลิขิตคงกำหนดอายุคุณพ่อไว้เพียงเท่านี้ โถ-เห็นหน้ากันหลัด ๆ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ โกรธจนตัวสั่น ส่งเสียงตะโกนลั่นห้อง

“กูยังไม่ตายไวย์”

“อ้าว ๆ ๆ” นิกรพูดเสียงคุ ๆ “กำลังไม่สบายคุณพ่อไม่ควรตะเบ็งเสียงเลย ประเดี๋ยวหลอดลมขาด หรือข้าวปอดหลุดคุณพ่อก็แย่นั้น”

เจ้าคุณตวาดแหว็ด

“แยก็ช่างกู” แล้วท่านก็เดินไปจากที่นั่น ขวัญและกำลังใจของท่านเสียไปอีก ความรักตัวกลัวตายบังเกิดขึ้น ซึ่งเป็นธรรมดาของคนมีเงินที่กลัวตายมากกว่าคนจน

ท่านเจ้าคุณลงมาเดินเล่นทางหลังบ้านแล้วอ้อมไปทางหน้าบ้าน แสงแดดอบอุ่นตอนเช้า และดอกไม้ที่กำลังบานสะพรั่งไม่ช่วยให้อารมณ์ของท่านสดชื่นเหมือนวันก่อน ๆ เลย

ที่เรือนต้นไม้ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กับคุณหญิงวาดกำลังยืนชมดอกไม้และกล้วยไม้ของท่าน ซึ่งมีอยู่มากมาย เจ้าคุณปัจจนึก ๆ เดินเข้ามาหา เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ แลเห็นเพื่อนของท่านก็กล่าวทัก

“สวัสดี เจ้าคุณ”

“สวัสดีครับ วันนี้ผมตื่นสายไปหน่อย”

คุณหญิงวาดอมยิ้ม

“เมื่อคืนถ้าจะนอนตึกกระมังคะ”

“ครับ ดึกหน่อย ตอนหัวค่ำมันอ้วเหลือเกิน นอนไม่หลับ ง่า-คุณหญิงช่วยดูหน้าผม หน่อยสิครับว่ามีอะไรผิดปกติไหม”

คุณหญิงขมวดคิ้วยื่น ทำหน้าที่อื่น ๆ ชอบกล

“ก็ไม่เห็นมีอะไรผิดปกตินี้คะ เจ้าคุณก็มีหมีดำเหมือนกับฉัน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กลืนน้ำลายเอือก

“คุณหญิงคูชิ หน้าผมซีดหรือเปล่า”

คุณหญิงแก้งตอบสัพยอก

“ซีดคะ ซีดมากทีเดียว เหมือนกับคนเป็นวัณโรค ระวังนะคะ ถึงตายทีเดียว”

ท่านเจ้าคุณใจหายวาบ เข้าใจว่าคุณหญิงพูดจริง ๆ ท่านฝืนหัวเราะปลอมใจตนเองแล้วหัน มาทางเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ

“กัทธิยาของเจ้าคุณ ฯ ชื่อนี้บ้านทนดีเหลือเกิน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ยิ้มแป้น

“ครับ สวยมาก โนน-ของคุณหญิงเขามีอยู่ต้นหนึ่ง ซื้อมาจากตลาดนัดสราญรมย์ต้นละ 2 บาท กำลังจะออกดอกอยู่แล้ว”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ยิ้มแหย ๆ มองดูคุณหญิงวาด

“คุณหญิงเล่นกล้วยไม้ไทย”

“คะ ดิฉันชอบ ไม่ต้องไปเอาใจใส่มัน น้ำไม่ต้องรดยังได้ ไม่ชอบใจโยนทิ้งไปก็ได้”

“ชื่ออะไรครับคุณหญิง”

“นั่นหรือคะ ช่างยิ้มคะ ดิฉันตั้งให้มันเอง คนขายเขาว่าเป็นกล้วยไม้เชียงใหม่ เก็บมาจากดอยสุเทพ ดิฉันเห็นมันถูกเลยซื้อมาเลี้ยงเล่นแบบเฮงซวย”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ แก้งทำเป็นเดินชมกล้วยไม้ผิวปากเบา ๆ ปลอบใจตนเอง ท่านกำลังคิดว่า ท่านเป็นวัณโรค โรคที่ทำลายชีวิตผู้ป่วย โรคที่สังกรรม์เกี่ยวเพราะติดต่อกันได้ง่ายที่สุด ความรักตัวกลัวตายบังเกิดขึ้นแก่เจ้าคุณปัจจนิกตามลำดับ แล้วท่านก็ไอแ่ก้ก ๆ ตลอดเวลา

หลังจากอาหารเข้าผ่านพ้นไปแล้ว 4 สหายกับเจ้าแห้วก็พากันมาอยู่ในห้องทดลอง วิทยาศาสตร์ของดร. ดิเรก วันนี้เป็นวันอาทิตย์ซึ่งเป็นวันพักผ่อน คณะพรรค 4 สหายกำลัง ปรึกษาหารือกันถึงเรื่องเจ้าคุณปัจจนิก ฯ แล้วก็หัวเราะกันอย่างครื้นเครง

“ใครสังเกตหรือเปล่า” พลพูดกับเพื่อนเกลอของเขา “ตอนกินข้าวคุณอาไม่พูดไม่จา กับใครเลย”

นิกรหัวเราะชอบใจ

“ถูกละ ท่านนั่งกินข้าวเงียบ ๆ น่าสงสาร หน้าตาพลอยซูบซีดเพราะอุปาทานของท่าน”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทาน ไอแฉีก ๆ เสียด้วยนะครับ”

เสียงหวนหัวเราะคึก

“ประเดี๋ยวท่านคงมาหาแกหรือดิเรก”

“ออไรน์ ท่านคงมาขอให้กันตรวจให้ท่าน และฉายเอ็กซเรย์ดู”

พลถามขึ้นว่า “แล้วแกจะอย่างไร”

“กันก็จะฉายเอ็กซเรย์ให้ท่าน กันมีฟิล์มเอ็กซเรย์ของคนไข้ที่เป็นวัณโรคอยู่หลายแผ่น กันจะเอาจุ่มน้ำให้เปียกแล้วให้คุณพ่อดู เมื่อเห็นปอดเป็นโพรงท่านก็สำคัญผิคิดว่าปอดของท่านเท่านี้ท่านก็ต้องล้มหมอนนอนเสื่อเพราะอุปาทาน อย่างไรเสียก็คงยอมทำพินัยกรรม”

เสียงหัวเราะอย่างครั้นเครงดังขึ้นอีก ก่อนที่ใครพูดอะไรต่อไป ประตูก็ดูกเกาะติด ๆ กัน

“คัม อิน” นายแพทย์หนุ่มร้องบอก

ประตูกระจกฝ้าถูกเปิดออกทันที เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เดินหน้าจ้อยเข้ามาในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ 4 สหายและเจ้าแห้วแกลิ่งทำเป็นมองดูท่านอย่างตื่น ๆ ท่านเจ้าคุณตรงเข้ามานั่งลงบนเตียงตรวจโรค ซึ่งตั้งอยู่ริมหน้าต่างซึ่งเตรียมเป็นเตียงผ่าตัดเล็ก ๆ น้อย ๆ ด้วย

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยกมือขวาปิดปากไอแฉีก ๆ ทั้ง ๆ ที่ท่านไม่ได้เป็นหวัด ไม่ได้เป็นวัณโรคหรืออะไรเลย ท่านพูดกับนายแพทย์หนุ่มด้วยเสียงสั้นเครือ

“ดิเรก พ่อรู้สึกตัวว่าพ่อไม่สบายเสียแล้ว แกช่วยตรวจพ่อหน่อยซี”

ดร. ดิเรก และสามเกลอลุกขึ้นยืน เดินเข้ามายืนรวมกลุ่มข้างเจ้าคุณปัจจนิก ๆ นายแพทย์หนุ่มกล่าวถามเบา ๆ

“มีอาการเป็นยังไงบ้างครับ”

“พ่อเจ็บหน้าอก และไอมาก”

เสียงหวนพูดโพล่งขึ้นทันที

“วัณโรคเด็ดขาด ไม่ใช่อื่นหรือครับ คุณอา”

ท่านเจ้าคุณจู้ปาก

“แกไม่ใช่หมอ อย่าอวดครีส์รู้หน่อยเลยวะอัปรีย์คนจริงเชียว พับผ่า เสือกไม่เข้าเรื่อง”

นิกรคุกิมหงวน

“แกไม่ควรพูดปากพล่อย แกน่าจะรู้ว่าคนที่ เป็น ที.บี. มักใจน้อย โมโหร้าย”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ แผลเสียงสั้น

“กูไม่เป็นไวย”

ดร. ดิเรกกลืนหัวเราะแทบแย้

“อย่าอะอะไปเลยครับ ให้ผมตรวจดูดีกว่า ผมหมอห้วนอกปริญญาต่างประเทศตรวจแพ็บเดียวก็รู้ว่าคุณพ่อป่วยเป็นอะไร อาการไอและเจ็บหน้าอกอาจจะเป็นเพราะปอดชื้น หรือเชื้อ

หุ้มปอดอีกเสบก็ได้ ไม่ต้องวิตกครับคุณพ่อเป็นอะไรผมรักษาเอง ท่านมหาราชจันทรกุมารปอด
ทะลุตั้ง 22 แห่งเพราะวัณโรค ผมยังรักษาหาย”

เจ้าคุณปัจจนิกย์ยิ้มออกมาได้

“เออ-พูดให้กำลังใจกันแบบนี้ค่อยยังชั่วหน่อย อ้าย 3 คนนี้ใช้ไม่ได้เลย ยังไม่ทันไรมัน
แข่งให้ตายเสียแล้ว”

นิกรมองดูเจ้าแห้วแล้วพูดอย่างเป็นงานเป็นการ

“เฮ้ย หยิบหูฟังบนโต๊ะนั่นมาซิ”

เจ้าแห้วเดินไปที่โต๊ะทำงานของนายแพทย์หนุ่ม หยิบหูฟังแล้วเดินเข้ามาส่งให้นายจอม
ทะเล้นอย่างนอบน้อม นิกรยกขึ้นใส่หูฟังแล้วพูดกับพ่อตาของเขา

“นอนครับ คุณพ่อ นอนตามสบาย”

เจ้าคุณปัจจนิก ๑ ทำหน้าซอบกล

“ลำบากนักละก็ขอให้ดิเรกมันตรวจดีกว่า โธ่ – อ้ายหมอเฮงชวย”

นิกรหัวเราะก๊าก ถอดหูฟังออกส่งให้ดิเรก

“แอ๊กท่าเล่นโก้ ๆ ไปยังนั่นเอง เอา – เอาหน่อยหมอ แสดงให้ดูหน่อย”

ดิเรกยกฝ่ามือผลักหน้านิกรเบา ๆ หันมาบอกให้พ่อตาของเขาลงนอนบนเตียง ต่อจากนั้น
นายแพทย์หนุ่มก็เริ่มลงมือตรวจเจ้าคุณปัจจนิก ๑ อย่างละเอียดถี่ถ้วน หัวใจของท่านเต้นสม่ำเสมอ
กันเป็นปกติ ร่างกายและสุขภาพสมบูรณ์ดี แต่นายแพทย์หนุ่มแกสั่งทำหน้าที่เคร่งเครียด 3 สหายกับ
เจ้าแห้วซึ่งรู้จักดีเยี่ยมกริบ

ในราว 5 นาที ดิเรกก็ถอดหูฟังออกส่งให้เจ้าแห้ว แล้ววางมือขวาลงบนท้องเจ้าคุณปัจ
จนิก ๑ ยกมือซ้ายของเขาเคาะหลังมือขวาเบา ๆ

“เมื่อเช้าหรือเปล่าครับ”

“หือ – เรียบร้อยแล้ว”

“เอ – ท้องขึ้นนี่ครับ อุจจาระสีเป็นยังไงครับ แข็งหรือเหลว”

เจ้าคุณยิ้มแห้ง ๆ

“ไม่ได้ดูไว้ย พอเสร็จก็ตั้งซักโครก”

“ถึงอย่างนั้นคุณพ่อก็น่าจะรู้ว่าแข็งหรือเหลว”

“ไม่เหลวไว้ย ก่อนข้างแข็ง ออกไป 3 ก้อน พอดีสุด”

นายแพทย์หนุ่มถอนหายใจเบา ๆ ยกมือแหกตาเจ้าคุณปัจจนิก ๑ ทีละข้าง แล้วเขาก็ทำ
หน้าเบ้พูดกับเพื่อนเกลอของเขาเบา ๆ

“แย่วิ้ย”

ท่านเจ้าคุณใจหายวาบ

“หา – เป็นยังไง ดิเรก” ท่านถามโดยเร็ว

ดิเรกหันมายิ้มให้ท่าน

“เครื่องในของคุณพ่อไม่มีใครดีครับ หัวใจเต้นช้ามาก ซิพอร์กก็ผิดปกติ คุณพ่อน่าจะให้ผมตรวจนานแล้ว ไม่ควรปล่อยไว้จนอาการมากมายเช่นนี้เลย”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ หน้าซีดเผือด ออกสั่นขวัญแขวน

“พ่อไม่สบายมากเชียวหรือ บอกพ่อตามตรงได้ไหมว่าพ่อป่วยเป็นอะไร

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

“ยังงี้เขาเรียกว่าโรคลัดกาะปิดลัดกาะเปิด”

ท่านเจ้าคุณสะอึกเฮือก

“อ้ายนั่นมันเลือดออกตามไรฟันโว้ย ทะลึ่งไม่เข้าเรื่อง ไม่รู้อะไรเย็นเฉย ๆ ดึกว่า ปล่อยให้ เป็นหน้าที่ของดิเรกมันเถอะ”

ดิเรกแกล้งถอนหายใจดัง ๆ

“ผมสงสัยว่าคุณพ่อเป็นวัณโรค....”

“โอ๊ย” เจ้าคุณร้องสุดเสียงพรอดพรอดลุกขึ้นนั่งแล้วไอแค้น ๆ สามสหายแกล้งทำเป็นถอย หลังออกห่างท่าน “ดิเรก.....พ่อเป็นวัณโรคจริง ๆ หรือนี้”

“อาการของคุณพ่อบอกว่าเป็นวัณโรคนี้ครับ ตอนบ่าย ๆ คุณพ่อเป็นไข้บ้างหรือเปล่า บอกผมตามตรงไม่ต้องโกหก”

ท่านเจ้าคุณทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้ ท่านนึกได้ว่าสองสามวันนี้ท่านครั่นเนื้อครั่นตัว เหมือนกับจะเป็นไข้ ความจริงเป็นเพราะความเปลี่ยนแปลงของดินฟ้าอากาศนั่นเอง ซึ่งใคร ๆ ก็มีความรู้สึกอย่างนี้

“ไม่ถึงกับเป็นไข้หรอก แต่มันตะครันตะครอ....”

นายแพทย์หนุ่มพูดเสริมขึ้น

“สะบัดร้อนสะบัดหนาว”

ท่านเจ้าคุณพยักหน้ารับรอง

“อ้อ สามสี่วันมาแล้ว”

ดิเรกเม้มปากแน่น

“ถ้าเช่นนั้นคุณพ่อไม่ต้องสงสัยอะไรอีก คุณพ่อเป็น ที.บี. แน่نون”

“แกอาจเข้าใจผิดก็ได้ ถ้าจะให้ดีแกช่วยฉายเอ็กซเรย์ดูหน่อยซี”

“ออไรน์ ลูกขึ้นเถอะครับ ผมจะฉายเอ็กซเรย์ปอดคุณพ่อเดี๋ยวนี้”

นิกรพูดขึ้นดัง ๆ

“อย่าไปฉายเลยครับเสียเวลาเปล่า ๆ ลงดิเรกมันว่าเป็นวัณโรค ก็ไม่น่าจะสงสัยอะไรอีกแล้ว หมอห้วนอกตรวจก็ควรเชื่อถือได้ ไม่ใช่หมอเฮงชวยที่ตรวจส่งเดช ดิเรกไม่เคยวินิจฉัยโรคผิดพลาดเลย”

กิมหงวนกระซิบกระซาบกับพลเบา ๆ

“ตาย – ตายแน่ เชื่อกันเถอะวะ คนแก่ร่างกายมีการต้านทานเล็กน้อย ลงเป็น ที.บี. รายไหนก็รายนั้น รับรองไม่มีรอด”

พลพยักหน้าช้า ๆ

“นั่นนะซี กันแปลกใจเหมือนกันที่เห็นสุขภาพของคุณอาทรุดโทรมมาก แต่ดิเรกมันคงจะช่วยให้ได้น่า”

“ช่วยยังไงวะ ลงหน้าซีดไอแฉีก ๆ ยังงี้ ต่อให้หมอเทวดาก็ช่วยไม่ได้”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“น่าสงสารท่านเหลือเกิน โว้ย เมื่อคืนนี้กันฝันว่าฟันหักเสียด้วย”

เสี่ยหงวนลืมตาโพลง

“หักซี่ไหน”

นายจอมทะเล้นชี้มือเข้าไปในปาก

“กรามข้างซ้าย”

อาเสี่ยคิดมือเป๊ะ

“ถ้ายังงั้นไม่มีปัญหา ตำราจีนเขาว่าถ้าฟันหักญาติพี่น้องหรือลูกเมียจะต้องเสียชีวิต แต่ถ้ากรามหักหมายความว่าพ่อตาจะตายจากไป”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ร้องไห้ยกหลังมือเช็ดน้ำตา

“เอา – เอา ช่วยกันแข่งเข้าซี โธ่ – คุณนอยากให้คุณตายเสียจริง ๆ”

นิกรตวาดแว๊ด

“คุณพ่อแก่แล้วจะอยู่ไปทำไม คนแก่ไม่มีประโยชน์ ทำความเดือนร้อนรำคาญให้พวกลูกหลาน ก็ไหนคุณพ่อคุยว่าไม่กลัวตายยังไงล่ะ”

“ใครบอกมึงล่ะ ขอทานที่มันอด ๆ อยาก ๆ เป็นจี่เรื้อนकुดถึงมันยังไม่อยากตายนี้หว่า” ท่านเจ้าคุณเอ็ดตะโรลั่น

ดร.ดิเรกประครองท่านให้ลุกขึ้นพาเดินเข้าไปในห้องเอ็กซ์เรย์ 3 สหายกับเจ้าแห้วหัวเราะคิกคักไปตามกัน นิกรกระซิบกระซาบกับเพื่อนเกลอของเขา

“ได้การแล้ว คุณพ่อกำลังเสียชีวิต ประเดี๋ยวเถอะ พอเห็นฟิล์มเอ็กซ์เรย์ท่านจะต้องปลดปล่อยยิ่งกว่านี้ พวกเราคอยพูดทักมให้ดี”

เจ้าแห้วกระซิบพูดกับนิกร

“รับประทานถ้าท่านกลัวตายมากขึ้น และคิดว่าท่านเป็นวันโรคจริง ๆ ท่านเกิดตายขึ้นมาจริง ๆ จะทำยังไงครับ”

นิกรอมยิ้ม

“จะอย่างไร ข้าก็เอปรมไปเท่านั้นเอง ทรัพย์สมบัติของท่านมีน้อยอยู่เมื่อไร” แล้วนิกรก็แก้งพูดขึ้นดัง ๆ “อันที่จริงท่านก็แข็งแรงดีนี่หว่า อ้วนจ้ำม่ำเหมือนกับไทรกระเทียมต่อขาไม่น่าจะเป็นวัน โรคเลย”

พลนิกสนุกขึ้นมากก็พูดเสริมขึ้น

“ไม่แน่วัวัย วันโรคนะมันติดต่อย่างที่สุดเป็นโรคติดต่อย่างร้ายแรง ใครเป็นแล้วมักจะไม่รอด แก้งเกตหรือเปล่า เสียงไอของคุณอาแหบแห้งเหลือเกิน แสดงว่าปอดของท่านทะลุปรุพรุนไปหมดแล้ว”

กิมหงวนพูดขึ้นบ้าง

“ตาย ตาย 100 เปอร์เซนต์ เชื่อกันเถอะวะอย่างไรได้ พรหมลิขิตกำหนดอายุท่านไว้เพียงเท่านี้ กันจะทำศพท่านให้หรูหราทีเดียว มีโขน, มีจิว, มีหนัง และหุ่นกระบอกเผาวิดมงกุฎ ๆ เป็นดีที่สุด เพราะหน้าวัดมีบริเวณกว้างเหมาะที่ปลูกโรงมหรสพ พวกเราต้องช่วยกันนะ ท่านเป็นญาติผู้ใหญ่ของเราที่เราเคารพนับถือมาก เออ.....อนิจจวตสังขารา...อันว่าสังขารทั้งหลายนั้นย่อมไม่เที่ยงแท้ เกิดแก่เจ็บตายย่อมเวียนว่ายอยู่ในวัฏฏสงสาร คนเราเกิดมาแล้วก็ต้องตายทุกคน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ตะโกนออกมาจากห้องเอ็กเซอร์ด้วยเสียงร้องไห้

“ไม่ต้องแข่งกูวัวัย อ้ายชิบหายหงวน”

อาเสี่ยทำคายน แก้งพูดกับเพื่อเกลอของเขา

“คนที่เป้นวันโรคมักจะใจน้อย โมโหจนเฉียว”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ได้ยินเข้าก็ผีนหัวเราะ

“ข้าไม่ได้โกรธหรือวัวัย ข้าแก้งท่านะ”

3 สหายกับเจ้าแห้วยกมือปิดปากกลั้นหัวเราะแทบแย แล้วแก้งทำเป็นกระซิบกระซาบกันดัง ๆ ทำลายขวัญเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

ในราว 15 นาที ท่านเจ้าคุณก็เดินออกมาจากห้องเอ็กเซอร์ ท่านทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง ผีนแสดงท่าทางให้กึกกักเข้มแข็ง

“ดิเรกมันว่า ข้าอาจจะเป้นแต่เพียงปอดขึ้นหรือเชื้อหุ้มปอดอีกเสบเท่านั้น ขอเสียทีเถอะวะอย่าแข่งกันหน่อยเลย มีแต่เขาปลอบขวัญให้กำลังใจ นี่ยังไม่ทันไรเลย กะการทำศพกันแล้ว”

กิมหงวนอมยิ้ม

“เตรียมการไว้ก่อนเป้นดีครับ คุณอาตายจะได้ไม่ขลุกลัก ผมยินดีจะบวชหน้าไฟให้คุณอา 7 วัน”

ท่านเจ้าคุณโกรธจนปากสั่น

“แข่งอีกแล้ว ประเดี้ยวพ่อค้ายับไปเลยอ้ายนี่”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ นิกรยกกำปั้นทุบหลังอาเสี่ยดังพลั๊ก

“รู้อยู่แล้วว่าคนเป็นวันโรคย่อมจี๋ลาด กลัวตาย ยังจะพูดทำลายขวัญอีก ถ้าเราจะปรึกษากันเรื่องศพของท่านก็ต้องปรึกษากันลับหลังท่านชีวะ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ แยกเขี้ยว ยกเท้าขวาเตะนิกรทันที เขี่ยคปลายคางไปอย่างหวุดหวิด นิกรถอยหลังกรูด เจ้าแห้วจัดแจงรินน้ำชาจีนใส่ถ้วยนำมาให้ท่านอย่างประจบประแจง

“รับประทานคิมน้ำชาขอรับ”

“เออ ดี กำลังคอแห้งเชียว หน้าตาซีดมากเชียวหรืออ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“รับประทานนิดหน่อยเท่านั้นเองครับ ความจริงรับประทานเดี๋ยวนี้การแพทย์ก้าวหน้ามาก รับประทานถึงได้ทำเป็นวันโรคจริง ๆ รับประทานคุณหมอนิดยาให้เข็มสองเข็มก็คงหาย ถ้าไม่หายรับประทานกระผมมียาวิเศษครับ”

ท่านเจ้าคุณลืมนดาโพลง

“จั้นเระะ ยาอะไรวะอ้ายแห้ว”

“รับประทานอย่างเพิ่งให้ผมเรียนให้ทราบเลยครับ ได้ทำทำใจให้สบายเถอะครับ อย่างมากก็ตายเท่านั้นเอง”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สะอื้น โหรง

“มึงพูดชอบกลไวย่ ตอนต้น ๆ น่าฟัง ตอนหลัง ๆ ชักน่าเตะ”

เจ้าแห้วล่าถอยออกไปให้พ้นรัศมีเท้าของท่านเจ้าคุณทันที พล พัชรารณณ์ เดินเข้ามานั่งข้างท่านเจ้าคุณ

“ทำใจให้มันปกติเถอะครับคุณอา ถึงเป็นก็ไม่ต้องกลัวครับ”

เจ้าคุณยิ้มอย่างฝืน

“แต่มันน่ากลัวนี่หว่า ว้า – อาไม่ควรไปมาหาสู่หลวงประเสริฐ ๆ เลยไวย่ ถ้าอาเป็นวันโรคก็หมายความว่า อาได้รับเชื่อมาจากหลวงประเสริฐ ๆ อย่างไม่ต้องสงสัย”

“เห็นจะจริงครับ คุณพ่อท่านเคยพูดเสมอว่าคุณหลวงประเสริฐ ๆ คงเป็น ที.บี. แน่ ๆ เพราะชอบพอมลงไปทุกวัน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ คั่นคอกยิบ ๆ ก็ไอแก็ก ๆ กิมหงวนรีบยกมือปิดปากจมูก และถอยไปยืนข้างนิกรกับเจ้าแห้ว

“ลงไอยังจี๋ละก้อ อย่างสงสัยเลยอ้ายกร”

ท่านเจ้าคุณโมโหจนหัวเราะ ยกมือชี้หน้าเสี้ยหงวน

“แกอย่านึกว่าแกจะอยู่ค้ำฟ้า วันหนึ่งแกก็ต้องตายเหมือนกัน”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“อ้อ อ้ายเรื่องความตายนะผมไม่กลัวหรอกครับ”

เจ้าคุณค้อนปะหลับปะเหลือก

“มึงตายก่อนก็แล้วกัน พิลึก เทียวแข่งคนอื่นเขา”

ดร. ดิเรก ถือฟิล์มเอ็กซ์เรย์แผ่นหนึ่งที่ยังเปียกน้ำเดินออกมาจากห้องเอ็กซ์เรย์ ความจริงเขาถ่ายเอ็กซ์เรย์ท่านเจ้าคุณ โดยไม่ได้ใส่ฟิล์ม ส่วนฟิล์มอันนี้เป็นฟิล์มของคนไข้คนหนึ่งป่วยเป็นวัณโรค และตายไปนานแล้ว ดร. ดิเรกเอาฟิล์มชุบน้ำเข้าแล้วก็ถือเดินออกมาเพื่อหลอกทำลายขวัญเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ

ใบหน้าของนายแพทย์หนุ่มเกรงขมครีนิคปกติ 3 เกลอกับเจ้าแห้วต่างทำเป็นย่นตะลึง เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ใจเต้นระทึก เต็มไปด้วยความประหวั่นพรั่นใจ

“ว่ายังไง ดิเรก” ท่านถามเสียงสั้นเครือครีนิคปกติ

ดร. ดิเรกถอนหายใจหนัก ๆ

“คุณพ่อไม่ต้องตกใจนะครับ คนเราเมื่อถึงคราวตายก็ต้องตาย แม้แต่พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรายังหนีความตายไม่พ้น ผมเสียใจที่จะเรียนให้ทราบว่ “

“โธ๊ย” เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ คราง “หมายความว่าพ่อเป็นวัณโรคหรือ”

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้า

“ออไรน์ จากฟิล์มเอ็กซ์เรย์ปรากฏว่าปอดของคุณพ่อทั้งสองข้างเป็นโพรงพรุณไปหมดแลเห็นถนัดทีเดียว”

ท่านเจ้าคุณทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม กิมหงวนพุดโพล่งขึ้นทันที

“ใหม่ละ บอกแล้วว่าเป็นก็ไม่ใช่เชื่อ งาม – อ้ายแห้วโวย เอ็งไปติดต่อกับพระที่วัดมกุฏ ๆ ได้แล้ว ถามราคาณาปนกิจศพชั้นที่หนึ่ง ตั้งศพบำเพ็ญกุศล 7 วัน แล้วพระราชทานเพลิง เครื่องตั้งต้องจัดอย่างดีที่สุดดอกไม้สดล้วน ๆ เมรุเผาศพมีแทงหยวก มีสลักมันเป็นหนูมาน นางมัจฉา ได้ความยังไงมาบอกข้า”

เจ้าแห้วทำหน้าชอบกล

“รับประทานท่านยังไม่ตายนี่ครับ”

อาเสี่ยจู้ปาก

“แม่หวังจะเผาศพ เตรียมให้ครบก่อนตั้งศพ ไม่ยุ่งยากลำบากใจ ทำอะไรต้องเตรียมการ....”

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ผุดลุกขึ้นยืน ปรี๋เข้ามายกเท้าขวาเตะอาเสี่ยเต็มเหนี่ยวเสียงดังพลั๊ก

“นี่แน่ะ แข่งคืนัก” แล้วท่านก็ร้องไห้

ดร. ดิเรกชักสงสาร เขายิ้มแห้ง ๆ เกือบจะบอกกับท่านตามตรงว่า ท่านไม่ได้ป่วยเป็นอะไรเลย แต่นิกรทำตาเขี้ยวมองดูเขา มีหน้าซำยังดึงหลาวทองเหลืองที่เหน็บไว้ได้เข็มขัดแถบออกมาดู นายแพทย์หนุ่มคล้ายกับว่า ถ้าดิเรกทำให้พิธิดแตก เขาจะแจกหลาวดิเรกทันที

ดังนั้น นายแพทย์หนุ่มจึงเดินเข้ามาหาพ่อตาของเขา

“อย่าเสียอกเสียใจให้มากนักเลยครับ ผมจะช่วยรักษาพยาบาลคุณพ่อจนสุดความสามารถ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ น้ำตาคลอหน่วย

“พ่อเป็นวัน โรคจริง ๆ หรือแกล้งพ่อเล่นกระมัง”

ดร. ดิเรกอมยิ้ม

“เป็นความจริงครับ” แล้วดิเรกก็ชูฟิล์มเอ็กซเรย์ขึ้น “ดูซิครับ ปอดทั้งสองข้างมีรอยจุดขาว ๆ แสดงว่าเชื้อวัณโรคได้เกาะกินปอดจนเป็นแผลพุพองไปหมดแล้ว”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับสามเกลอ และเจ้าแห้วต่างห้อมล้อมมองดูฟิล์มเอ็กซเรย์ เจ้าคุณเสียขวัญ บอกตัวเองว่าชีวิตท่านคงไม่รอดแน่ นิกรพูดขึ้นดัง ๆ

“อ้อฮ้อ หนอนไต่ยั่วเยี้ยเขี้ยวไว้วัย จู๊ ๆ ๆ น่ากลัวจัง”

ดร. ดิเรกยกฟิล์มเอ็กซเรย์ฟาดลงกลางกบาลนายจอมทะเล้น

“มากไป”

ท่านเจ้าคุณถอนหายใจเฮือกใหญ่ มองดูหน้านายแพทย์หนุ่มด้วยแววตาโหดห้อย

“พ่อคงตายแน่ดิเรก โธ่ – เพิ่งรู้ตัวเดี๋ยวนี้เองว่าพ่อป่วยเป็นวัณโรค พ่อคงจะป่วยมานานแล้ว แกช่วยรักษาพ่อเอาบุญเถอะนะดิเรก พ่อก็ไม่เห็นใครนอกจากแกคนเดียว พ่อจะรอดตายได้ก็ด้วยความสามารถของแกเท่านั้น เอะเถอะจะสิ้นเปลืองค่ายาสักเท่าใดพ่อไม่ว่า รักษาให้เต็มมือก็แล้วกัน”

เสียงหวนพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

“ผมคิดว่าปอดมันพุพองออกอย่างนี้ ชินรักษาที่เสียค่าหยูกค่ายาเปล่า ๆ อย่ารักษาเลยครับ ถึงอย่างไรคุณอาที่หนีความตายไม่พ้น”

“ปู่โธ่...” เจ้าคุณเอ็ดตะโร “มันกการอะไรของแกวะ จันอยากรู้นัก คนเราเมื่อยังมีลมหายใจอยู่ก็มีความหวังด้วยกันทั้งนั้น เพื่อมันหายละ ยังจันเขาจะมีหมอไว้ทำไม”

ดิเรกชักสงสารก็พูดลอบโยนท่าน

“เอาเถอะครับ ผมจะรักษาให้คุณพ่อเอง คุณพ่อไปนอนพักผ่อนเถอะครับ บ่าย ๆ ผมจะขึ้นไปฉีดยาให้ ต้องฉีดสะเทรีปโตมาซินกันเป็นงานใหญ่ และคุณพ่อจะต้องกินยาอีกหลายขนาน”

ท่านเจ้าคุณยิ้มออกมาได้

“สุดแล้วแต่แกเถอะ โธย – เดินไม่ไหวแล้วไว้วัย อ้ายแห้วช่วยประคองข้าทีเถอะวะ ระหว่างนี้เอ็งต้องคอยพยาบาลข้า แล้วข้าจะจ่ายเบี้ยเลี้ยงพิเศษให้เอ็งวันละ 50 บาท”

เจ้าแห้วลืมหูลืมตาโพลง

“วันละ 50 บาท..... รับประทานถ้ายังจันได้เท่าไม่ตายหรือครับ” พูดยบเจ้าแห้วก็ประคองเจ้าคุณออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของดร. ดิเรก

4 สหายมองดูหน้ากันแล้วยิ้มให้กัน นิกพยักมือตบศีรษะนายแพทย์หนุ่ม

“หวานละไว้มหอม อย่างไรเสียคุณพ่อก็คงทำพิธีกรรมยกสมบัติให้เมียกันและเมียแก็ ซึ่งเราก็จะมีหวังที่จะได้รับส่วนแบ่งจากกองมรดกของท่านด้วย”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะเบา ๆ

“ขณะนี้ท่านกำลังเสียชีวิต ท่านอาจจะลืมเจ็บจริง ๆ ก็ได้ แต่หาไม่เป็นที่ไรกันจะทำเป็นรักษาท่าน และเมื่อท่านทำพิธีกรรมแล้ว เราต้องช่วยกันพูดอาการของท่านดีขึ้นตามลำดับ”

4 สหายหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน

ข่าวแพร่สะพัดไปทั่วบ้าน “พัชรภรณ์” อย่างรวดเร็ว ว่าท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ป่วยเป็นวัณโรคอย่างร้ายแรง เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กับคุณหญิงวาดตกใจมาก เต็มไปด้วยความห่วงใยเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เพื่อร่วมชีวิตของท่าน 4 สหายกับประไพและเจ้าแห้วท่านนั้นที่รู้ว่าเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ไม่ได้เป็นอะไรเลย

ท่านเจ้าคุณนอนชมอยู่ในห้อง ข้าวปลาอาหารกินได้น้อยเพราะความรักตัวกลัวตาย เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กับคุณหญิงวาดทุ่มทุนในการพยาบาลเอาใจใส่ในอาการป่วยของเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ตลอดวัน

บรรดาเพื่อนบ้านใกล้เคียง และมิตรสหายของเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างพากันมาเยี่ยมท่านวันละหลายราย เจ้าสัวกิมไซมาเข้ายื่นหอบผลไม้ และอาหารจำพวกบำรุงกำลัง เช่น นมสด, ไข่ไก่ มาให้เยอะเยอะ ภายในห้องนอนของเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เต็มไปด้วยกระเช้าดอกไม้สด บุหรี่ และผลไม้สด

ในที่สุด เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็ตกลงใจทำพิธีกรรมมอบทรัพย์สินสมบัติของท่านให้ลูกสาวลูกเขยท่าน กับคณะพรรค 4 สหายโดยทั่วหน้า หลวงชำนาญคดี ๆ ทนายประจำตัวของท่านเป็นผู้ร่าง และพิมพ์พิธีกรรมนี้

บ่ายวันนั้น อากาศร้อนอบอ้าว บ้าน “พัชรภรณ์” อยู่ในความสงบเงียบ คณะพรรค 4 สหาย และเมีย ๆ ของเขา พร้อมด้วยเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กับคุณหญิงวาด และเจ้าแห้วได้เข้ามารวมกันอยู่ในห้องนี้

ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ นั่งพิงพนักเตียงด้วยสีหน้าซูบซีดร่วงโรย ชายชราคนหนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ข้าง ๆ เขาคือหลวงชำนาญคดีดำ ทนายความชื่อดังนั่นเอง

“คุณหลวง.....” ท่านเจ้าคุณพูดแผ่วเบา และไอแก็ ๆ “มาพร้อมกันแล้วไม่ใช่หรือ”

“ครับผม พร้อมกันแล้ว”

ท่านเจ้าคุณพยักหน้า

“เอาพิธีกรรมออกมาอ่านได้ ผมจะได้เซ็นชื่อให้เรียบร้อย”

ทันใดนั้นเอง เจ้าสัวกิมไซ ก็พรวดพราดเข้ามาในห้อง เขาแต่งชุดสากลสีขาวเรียบร้อย
เจ้าสัวหน้าตื่นเมื่อแลเห็นคณะพรรค 4 สหายอยู่กันพร้อมหน้า

“แหม – ขอโทษที่คุงหญิง ผมมาช้าไปหน่อยแฮะ แฮะ”

เสี่ยหงวนคูลงของเขา

“มัวไปงุ่มง่ามอยู่ที่ไหนเล่า อาแป๊ะก็รู้อยู่แล้วว่าจะต้องเซ็นชื่อเป็นพยานในพินัยกรรมบาย
2 โมง มาเสี่ยเกือบสองโมงครึ่ง”

เจ้าสัวค้อนหลานชายของเขา

“ลื้อไม่รู้เรอะวังนี่เป็นวังจ่าย อ้าวต้องเอาของไปจ่าซำรักชะกางใหญ่ ๆ ที่เคยช่วยเหลืออ้าว
มึงก็ต้องเสียเวลาบ้าง”

คุณหญิงหัวเราะหึ ๆ

“อ้อ ฟรุ้งนี่ก็ตรุษจีนแล้ว นั่งชืคะ เจ้าสัว”

เจ้าสัวกิมไซเดินมานั่งบนเก้าอี้ نرمตัวหนึ่ง มองดูเจ้าคุณปัจจนึก ๆ อย่างห้วงโย แล้วกล่าว
ถาม

“เป็นยังงัยบ้างครับ เจ้าคุณ”

ท่านเจ้าคุณผีนอ้ม

“แยะ – เจ้าสัว อาการของฉันทันไม่ดีขึ้นเลย ฉันทูตัวดีว่าชีวิตของฉันทันคงไม่รอดแน่
ขอบใจมากที่เจ้าสัวอุตสาหะเสียเวลามาเป็นพยานในการทำพินัยกรรมของฉันทัน” แล้วท่านก็กล่าวกับ
ทนายความของท่าน “อ่านเถอะคุณหลวง อ่านให้ทุก ๆ คนฟัง ถ้าไม่มีใครค้านฉันทันก็จะเซ็นชื่อให้”

ทุกคนเงยบกริบ หลวงชำนาญ ๆ คลี่เอกสารสำคัญออก แล้วอ่านข้อความตัวอักษรพิมพ์ดีด
ด้วยเสียงกังวานพอได้ยินกันทั่วห้อง

พินัยกรรมฉบับนี้ ข้าพเจ้าพระยาปัจจนึกพินาศ (ฮู๊ด ศิริสวัสดิ์) ได้ทำขึ้นต่อหน้าพยานผู้
เห็น ซึ่งขณะนั้นข้าพเจ้ามีสติสัมปชัญญะเป็นอย่างดี ข้าพเจ้าขอยกทรัพย์สมบัติของข้าพเจ้าให้แก่ผู้มี
นามดังต่อไปนี้

หลวงชำนาญ ๆ หยุดชะงักเมื่อได้ยินเสียงนิกรร้องยี่เกเสียงลั่น

“กระดิ่งทองดีใจ เออเอ้อเออเออ ใครจะปาน ตะเหรงเต็งเตี๋ยเต็งเตี๋ยเตี๋ยเตี๋ยทรัพย์สมบัติ
พัสดารเป็นของเรา เอี้ยเต่งเต่ง ตูเร่งเต่งเต่ง เต่งเตี๋ยเต่งเต่ง”

“เฮ้ย” เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ เอ็ดตะโรลั่น “แกจะบ้าไรวะ อ้ายกร”

นายจอมทะเล้นอ้อมยิ้ม แล้วพยักหน้ากับหลวงชำนาญ ๆ

“ต่อไปเถอะครับ คุณหลวง”

หลวงชำนาญ ๆ กลืนน้ำลายเอือก อ่านพินัยกรรมของเจ้าคุณปัจจนึกต่อไป

1. เงินสดในธนาคารประมาณ 2 ล้านบาท ข้าพเจ้าขอยกให้นางประภา ณรงค์ฤทธิ์ และ นายประไพ การุณวงศ์ ธิดาทิ้งสองของข้าพเจ้าคนละครึ่ง “ไชโย” ประไพร้องเล่น “ไชโย ขอให้คุณพ่อจงเจริญ สะ สะ หวานเลย ซื่อเครื่องเพชรให้ เปรมไปเลย”

นั่นท้อดหัวเราะไม่ได้

“อย่าตื่นเต้นดีใจให้มันมากนักเลยน้องไพ”

ประไพยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ก็มันดีใจนี่คะ ได้เงินตั้งล้านกว่าดีกว่าถูกล็อตเตอรี่ที่หนึ่งเสียอีก”

ทนายความพูดเสริมขึ้น

“ฟังผมอ่านให้จบเสียก่อนเถอะครับ ประเดี๋ยวผมมีธุระจะรีบไป ใ้เวลาผมสัก 10 นาที เอะครับ”

แล้วท่านทนายก็อ่านต่อไปอย่างหัวเสีย

2. ดึกแถวในสำเพ็ง 20 ห้อง พร้อมด้วยเนื้อที่ดินตามหน้าโฉนดหมายเลข น.987/653 ข้าพเจ้าขอมอบให้นางประไพ การุณวงศ์ ลูกสาวคนเล็กของข้าพเจ้า

3. ที่ดินและบ้านเช่า 10 หลังที่บางกะปิ ตามหน้าโฉนดที่ 771/8994 ข้าพเจ้าขอยกให้เป็นสมบัติของนางประภา ณรงค์ฤทธิ์

“ว้า” นิกรเอ็ดตะโรเล่น “เป็นอันว่าผมไม่ได้อะไรเลยหรือครับ คุณพ่อ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ จู๋ปาก

“เฉย ๆ เอะวะ อ้ายเวร ฟังเขาอ่านให้จบเสียก่อน”

ท่านทนายความยกมือเกาศีรษะแล้วอ่านต่อไป

4. บ้าน “ศิริสวัสดิ์” ถนนรองเมือง พร้อมด้วยที่ดินตามหน้าโฉนดที่ 103/23/456 ข้าพเจ้า ขอยกให้ดร. ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์

5. ที่นา 500 ไร่ ที่ทุ่งรังสิต ตามหน้าโฉนด 3053 และที่สวนบางกรวย 10 ไร่ ตามหน้า โฉนด ส.1431 ข้าพเจ้าขอยกให้นายนิกร การุณวงศ์

6. ดึกแถว 10 คูหา พร้อมด้วยที่ดินตามหน้าโฉนดที่ 833/534 ถนนเจริญกรุง บางรัก ข้าพเจ้าขอยกให้พระยาประสิทธิ์นิติศาสตร์ และคุณหญิงวาด เพื่อนรักของข้าพเจ้า

7. ที่ดินและบ้านเช่า 3 หลัง ในถนนพระยานาค วัดพญาอัง ตามหน้าโฉนดที่ 777/2462 ข้าพเจ้าขอยกให้นายพล พัทธราภรณ์ และนางนันทา พัทธราภรณ์

8. ที่ดินว่างเปล่าในซอยอารี ถนนพหลโยธิน 8 ไร่ ตามหน้าโฉนดหมายเลขที่ 11643/36784 ข้าพเจ้าขอยกให้ นายกิมหงวน ไทยแท้ และนางนวลละออ ไทยแท้

9. บรรดาสังหาริมทรัพย์ทั้งหลายของข้าพเจ้าที่มีอยู่ในบ้าน “พัชรภรณ์” ข้าพเจ้าขอยกให้ คุณหญิงวาด ประสิทธิ์นิติศาสตร์

10. เงินประกันชีวิตของข้าพเจ้าแสนบาท ข้าพเจ้าขอยกให้นายแห้ว โหระพา คนใช้ที่
ซื่อสัตย์จงรักภักดีของข้าพเจ้า

“โอ๊ย” เจ้าแห้วร้องสุดเสียงราวกับถูกยิง “คุณหลวง คุณหลวงครับ กรุณาอ่านใหม่สิครับ
ผมนะหรือครับได้เงินประกันชีวิตของท่านเจ้าคุณแสนบาท”

หลวงชำนาญพยักหน้า

“ถูกแล้ว”

เจ้าแห้วเป็นลมคอพับคออ่อน เพราะตื่นตื่นดีใจจนเกินไป ทนายความมองดูเจ้าแห้วอย่าง
หมั่นไส้แล้วอ่านต่อไป

11. ศพของข้าพเจ้า ให้ทุกคนที่ได้รับส่วนแบ่งจากพินัยกรรมของข้าพเจ้าจัดการฌาปนกิจ
ให้เรียบร้อยภายในเวลา 3 เดือน หลังจากข้าพเจ้าถึงแก่กรรม แต่ค่าใช้จ่ายในการทำ
ศพของข้าพเจ้า ขอให้จ่ายในจำนวนเงินไม่เกินหมื่นบาท

12. พินัยกรรมนี้จะเป็นผลโดยสมบูรณ์หลังจากข้าพเจ้าสิ้นชีวิตไปแล้ว ข้าพเจ้ารับรองว่า
พินัยกรรมนี้ข้าพเจ้าได้ทำขึ้นด้วยความสมัครใจของข้าพเจ้าโดยไม่มีใครบังคับขู่เข็ญ
ข้าพเจ้าได้ลงลายมือชื่อไว้ต่อหน้าพยานเป็นสำคัญ พินัยกรรมฉบับนี้ได้ทำขึ้นเมื่อวันที่
13 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2496 ที่บ้าน “พัชรภรณ์” ตำบลบางกะปิ จังหวัดพระนคร
ข้าพเจ้าขอให้หลวงชำนาญคดีดำ ทนายความของข้าพเจ้าเป็นผู้เก็บรักษาพินัยกรรม
ฉบับนี้ไว้

เมื่อหลวงชำนาญฯ อ่านจบ เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจ๊กดังขึ้นทั่วห้อง ทุกคนตื่นตื่นดีใจไปตาม
กัน คนหนึ่ง ๆ ได้รับทรัพย์สมบัติจากท่านไม่น้อย โดยเฉพาะประไพเพียงตึกแถวที่สำเพ็งก็มีค่าไม่
ต่ำกว่า 4 ล้าน

เจ้าคุณปัจจนิกฯ มองดูท่านผู้ใหญ่ และคณะพรรค 4 สหาย

“ใครจะคัดค้านอะไรบ้างก็ว่ามา”

เจียบกริบ ไม่มีใครคัดค้านเลย หลวงชำนาญฯ ได้ให้เจ้าคุณปัจจนิกฯ เซ็นชื่อใน
พินัยกรรม และเขาเองลงนามเป็นพยาน คุณหญิงวาดกล่าวกับเจ้าสัวกิมไซเบาฯ

“เจ้าสัวเข้าไปเซ็นชื่อเป็นพยานหน่อยซี”

“คับ คับ ล่ายครับ” แล้วเจ้าสัวก็ลุกขึ้นเดินเข้าไปที่เตียงนอนเจ้าคุณปัจจนิกฯ รับ
ปากกาหมึกซึมจากหลวงชำนาญฯ มาเซ็นชื่อในช่องพยาน

หลวงชำนาญฯ ตรวจสอบดูเรียบร้อยก็พับใส่ซอง และเก็บไว้ในกระเป๋าเอกสารของเขา คุณ
หลวงกล่าวกับทุก ๆ คนอย่างนอบน้อม

“เป็นอันว่าพินัยกรรมของท่านเจ้าคุณเรียบร้อย ผมขอรับรองด้วยเกียรติยศ ว่าผมจะกระทำตามคำสั่งของท่านผู้ตายอย่างเคร่งครัด”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยกเท้าเตะหลวงชำนาญ ๆ ดังปลัก

“นี่แน่ะ อ้าวยังไม่ทันตายสักหน่อยบอกได้ว่าจะทำตามคำสั่งของผู้ตาย”

คณะพรรค 4 สหายหัวเราะครืน หลวงชำนาญ ๆ ยิ้มแห้ง ๆ

“เฮ้อ เฮ้อ กระผมลืมไปครับ ง่า – ไม่มีอะไรอีกแล้วกระผมกราบลาละครับ จะรีบไปคัดสำนวนฟ้องของลูกความคนหนึ่งที่ศาล”

ท่านทนายได้ลาคณะพรรค 4 สหายโดยท้วหน้า แล้วลุกขึ้นเดินออกไปจากห้องนอนของเจ้าคุณปัจจนิก

ตอนสายวันต่อมา

ขณะที่เจ้าคุณปัจจนิก ๆ นอนพักผ่อนอยู่ในห้องนอนของท่าน เจ้าแห้วก็เดินเข้ามาอย่างร้อนรน

“รับประทานมีแขกผู้ใหญ่มาเยี่ยมได้เท่าขอรับ” พูดยกเจ้าแห้วก็ส่งนามบัตรสีขาวฉบับหนึ่งให้ท่านเจ้าคุณ

ท่านมองดูตัวอักษรหน้านามบัตรนั้น ซึ่งปรากฏข้อความว่า

พระยาเวชการโกศล

ผู้อำนวยการโรงพยาบาลธนบุรี

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ตีใจอย่างยิ่ง เจ้าคุณเวชการ ๆ เป็นเพื่อรักเกลอแก้วของท่านนั่นเอง เป็นนายแพทย์เก่าแก่ที่มีชื่อเสียงโด่งดังมาก เคยเป็นอาจารย์คร. ดิเรก เมื่อครั้งคร. ดิเรก เป็นนิสิตแพทย์อยู่ในมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ที่ศิริราช ก่อนที่จะไปเรียนต่อประเทศอังกฤษ

“เฮ้ย รีบไปเชิญท่านขึ้นมาบนนี้ บอกละม่อมให้เตรียมเครื่องดื่มและซิการ์มาโดยเร็ว เจ้าคุณกับคุณหญิงท่านกำลังว่างไม่ใช่หรือ”

เจ้าแห้วยิ้มเล็กน้อย

“รับประทานท่านทั้งสองไปธุระนอกบ้านขอรับ เพิ่งออกไปเมื่อสักครู่นี้เอง”

“งั้นเรอะ แล้วดิเรกล่ะ”

“รับประทานคุณหมอไปคลินิกแล้วขอรับ”

“ไม่มีใครอยู่เลย.....”

“ครับผม คุณผู้ชายไปทำงานกันหมด รับประทานคุณผู้หญิงก็ไปดูที่ทางที่ท่านยกให้”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำหน้าเบ้

“ไป – ไปเชิญเพื่อนข้างขึ้นมานี่”

เจ้าแห้วรับคำสั่ง พาตัวเดินออกไปจากห้องนอนของเจ้าคุณปัจจนิก ๆ อย่างรีบร้อน ไม่ถึง 5 นาที เจ้าแห้วก็พาสุภาพบุรุษผู้สูงอายुर่างบอบบางสีระหงอกประปรายคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้อง ท่านผู้นี้คือเจ้าคุณเวชการ ๆ นั่นเอง เจ้าคุณนายแพทย์ใหญ่แต่งสากลชุดสีเทา ทำทางสง่าผ่าเผย ท่านเคยมาบ้าน “พัชรภรณ์” เหมือนกัน แต่นาน ๆ จึงจะมาเยี่ยมเจ้าคุณปัจจนิก ๆ สักครั้ง รู้จักคุ้นเคยกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ และคุณหญิงวาดเป็นอย่างดี ตลอดจนคณะพรรค 4 สหาย

“เฮ้ – อู๊ด” เจ้าคุณเวชการ ๆ กล่าวทักเพื่อนของท่าน

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มเสรว้า ๆ

“สวัสดิ์ไวย จวง ไม่ได้พบกันหลายเดือนแล้ว นั่งซี”

เจ้าคุณเวชการ ๆ เดินมานั่งบนเตียงนอน

“อ้าวมาเยี่ยมลื้อ เมื่อวานพบขยายประไพที่สะพานหัน อ้าวถามถึงลื้อแกบอกว่ ลื้อกำลังเจ็บหนักเป็นวัณโรค วันนี้ออกจากบ้านก่อนไปทำงานก็ถือโอกาสมาแวะเยี่ยมลื้อก่อน”

“เออ ขอบใจมากไวยจวง อ้าวเห็นจะไม่รอดแน่”

เจ้าคุณเวชการ ๆ เปิดกระเป๋าเอกสารหยิบहुฟังออกมา

“ดิเรกรักษาลื้อไซ้ใหม่”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พยักหน้า

“อือ อากาศของอู้อย่างไม่ดีขึ้นเลย”

เจ้าคุณเวชการ ๆ ใช้สายฟังตรวจหัวใจของเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แล้วก็ไล่ถามอาการต่าง ๆ ท่านตรวจเพื่อนของท่านอย่างละเอียดลออ ความรู้สึกบอกตัวเองว่าเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ไม่ได้มีท่าทีว่าเป็นวัณโรคเลย

“ลื้อรู้ได้อย่างไรว่ลื้อเป็นวัณโรค”

“ดิเรกมันบอกนี่หว่า”

“เอ๊กชเรย์คูหรือเปล่า”

“เอ๊กชเรย์แล้ว”

“เอ๊กชเรย์ที่นี้หรือ”

“อือ”

เจ้าคุณเวชการ ๆ ยิ้มเล็กน้อย

“ฟิล์มเอ๊กชเรย์อยู่หรือเปล่า ขอใ้กันดูหน่อยซี”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หันมาทางเจ้าแห้ว ซึ่งนั่งพับเพียบคอยรับใช้อยู่ข้างประตู

“อ้ายแห้ว ฟิล์มเอ๊กชเรย์ของข้า ข้าใ้เอ็งเก็บไว้อยู่ไหนวะ”

เจ้าแห้วผุดลุกขึ้นยืน วิ่งมาที่ตู้ใบหนึ่งเปิดตู้ออกหยิบซองสีน้ำตาลใส่ฟิล์มเอ็กซ์เรย์ออกมา แล้วเดินเข้ามาทรุดตัวนั่งคุกเข่าส่งซองฟิล์มให้ท่านเจ้าคุณนายแพทย์ใหญ่อย่างนอบน้อม

เจ้าคุณเวชการ ฯ ล้วงกระเป๋าหยิบกล่องแว่นตาของท่านออกมา จัดแจงสวมแว่น ดึงฟิล์มเอ็กซ์เรย์ออกมาจากซอง

“อ้าว คำวินิจฉัยของหมอไม่มีหรือนี่”

เจ้าคุณปัจจนึกว่า “ไม่มีหรอก ดิเรกมันบอกกันด้วยปาก”

เจ้าคุณเวชการ ฯ ยกฟิล์มขึ้นส่อง และพิจารณาดูอย่างละเอียดถี่ถ้วน ท่านแสดงสีหน้าประหลาดใจอย่างใหญ่หลวง เก็บฟิล์มใส่ซองตามเดิม แล้วพูดเร็วปรือ

“ถ้าปอดคือพรุนขนาดนี้ อ้าวคิดว่าลือคงเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก และคงตายไปนานแล้ว เอ- มันยังไวกันเสียแล้วโว้ย ลือแข็งแรงพอที่จะเดินได้ไหม เจ้าคุณปัจจนึก ฯ”

“ได้ – อ้วยังเดินเหินได้ดี”

เจ้าคุณเวชการ ฯ หัวเราะ

“น่ากลัวดิเรกมันด้อมลือเสียแล้วละโว้ย ดิเรกอยู่หรือเปล่า”

เจ้าคุณปัจจนึก ฯ สันตึระ

“ไม่อยู่หรอก ไปทำงานแล้ว”

“เครื่องเอ็กซ์เรย์อยู่ไหน”

“อยู่ข้างล่างในห้องทดลองวิทยาศาสตร์”

เจ้าคุณเวชการ ฯ หัวเราะหึ ฯ

“ดีแล้ว แกพากันลงไปห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของดิเรกหน่อยเถอะ อ้วยจะขอเอ็กซ์เรย์ตรวจปอดลือเอง ให้คืนตายเถอะวะ ถ้าหากว่าลือเป็นวัณโรคมามากอย่างที่ปรากฏในฟิล์มนี้ อ้วยจะเลิกเป็นหมอทันที”

เจ้าแห้วใจหายวาบ กลัวพิธิแตกจึงพูดกับท่านเจ้าคุณเวชการ ฯ

“รับประทานคุณหมอมอไม่อยู่ได้เท้าอย่าทำอะไรเองเลยครับ รับประทานห้องวิทยาศาสตร์เต็มไปด้วยเครื่องยนต์กลไก ดีไม่คิดระเบิดตูมตามขึ้น”

เจ้าคุณเวชการ ฯ หัวเราะอย่างขบขัน

“ดิเรกนะมันลูกศิษย์ฉัน แกอาจจะไม่รู้ว่าคุณฉันนะสำเร็จวิชาวิทยาศาสตร์ชั้นสูง และวิชาการแพทย์มาจากประเทศอังกฤษเช่นเดียวกับดิเรก”

“ว้า..... รับประทานตามใจเถอะครับ”

เจ้าคุณนายแพทย์ใหญ่ ประคองเพื่อเกลอของท่านลุกขึ้นแล้วไต่ถามถึงเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กับคุณหญิงวาด เจ้าคุณปัจจนึก ฯ บอกว่าไปธุระนอกบ้าน ขณะนี้ที่บ้าน “พัชรภรณ์” ไม่มีใครอยู่

เลย ท่านผู้อำนวยการโรงพยาบาลธนบุรีพาเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ออกไปจากห้อง เจ้าแห้วติดตามไปด้วย

เมื่อเข้ามาในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ เจ้าคุณเวชการ ๆ ก็พาเจ้าคุณปัจจนึก ๆ เข้าไปในห้องเอ็กซ์เรย์ ข้าวของทุกสิ่งทุกอย่างจัดวางไว้เป็นระเบียบเรียบร้อย ฟิล์มที่จะถ่ายมีสำรองอยู่หลายแผ่น เจ้าแห้วนั่งรออยู่หน้าห้องใจเต้นระทึกผิดปกติ สักครู่หนึ่งเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ก็เดินออกมาจากห้องเอ็กซ์เรย์

“ข้าแปลกใจเหลือเกินอ้ายแห้ว มันยังงันกันแน่ว๊ย เจ้าคุณเวชการ ๆ เขาบอกว่าข้าไม่ได้เป็นวัณโรค ข้าจะเชื่อดิเรก หรือเจ้าคุณเวชการ ๆ ดี”

เจ้าแห้วกระซิบกระซาบพูด

“รับประทานเชื้อคุณหมออเมริกันเถอะครับ รับประทานหมอแก่ ๆ มักจะตรวจแบบเฮงซวยหูตาไม่ใคร่ดี”

“อ้อ แต่ว่าเจ้าคุณเวชการ ๆ นะเป็นนายแพทย์ใหญ่ เป็นผู้เชี่ยวชาญการแพทย์ เป็นอาจารย์สอนนักเรียนแพทย์นะโว้ย”

เจ้าแห้วขมวดคิ้วย่น

“รับประทานคนแก่หนังเหนียว ไม่ได้ความครับ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กลืนน้ำลายเอือก

“มึงพูดฟังเข้าใจยากเหลือเกิน” แล้วท่านก็เดินไปนั่งที่เก้าอี้ริมหน้าต่างรอดูฟิล์ม ซึ่งเจ้าคุณเวชการ ๆ กำลังล้างอยู่ในห้อง “อ้าว – ไปไหนโว้ย อ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วหันมายิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานกระผมจะไปบอกละม่อมให้นำซิการ์ กับเครื่องดื่มมาในห้องนี้ครับ”

“เออ – คี”

เจ้าแห้วพาตัวเดินไปจากห้อง เจ้าคุณปัจจนึก ๆ นั่งกระสับกระส่ายรอคอยอยู่สักครู่ใหญ่ ๆ เจ้าคุณเวชการ ๆ ก็ถือฟิล์มเอ็กซ์เรย์เดินหัวเราะออกมา นายแพทย์ใหญ่หัวเราะอย่างขบขัน

“เจ้าอู๊ด.....ฮะ ฮะ ฮะ ฮะ เอ๊ก แกเสียทำดิเรกมันเสียแล้ว ฟูโซเอี้ยไม่ได้เป็นอะไรสักชนิดนี่ – แกดูฟิล์มนี้ ปอดของแกเป็นปกติดีไม่มีจุดแม้แต่น้อย ถ้าแกเป็นวัณโรคภาพที่ถ่ายจะต้องเป็นจุดอย่างฟิล์มอันนั้น” พูดจบท่านก็หัวเราะงอหาย

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ทำหน้าขบถ

“นี่ฉันฝันไปหรือยังงันวะ”

“ไม่ได้ฝัน แกน่าจะดูดิเรกมันคัมรู้ใหม่ เรื่องนี้มันคงมีเบื้องหลังอะไรสักอย่างหนึ่ง กันรับรองว่าแกไม่ได้เป็นวัณโรคเลย”

เหมือนกับตายแล้วเกิดใหม่ ขวัญและกำลังใจของเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ กลับคืนมาทันที ใบหน้าของท่านสดชื่นจนผิดปกติ แววตาเป็นประกายแจ่มใสเรีงร่า เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ ก็เห็นหัวเราะ ออกมาดัง ๆ

“อ้าวรู้แล้วจวง ดิเรกกับอ้ายกรรมันสมรู้ร่วมคิดกันต้มอ้าว หลอกอ้าวให้ทำพิธีกรรมยกทรัพย์ สมบัติให้ อ้าวเข้าใจว่าอ้าวเป็นวันโรครจริง ๆ ก็เสียกำลังใจถึงกับนอนซึม สะ สะ เรื่องมันต้องดี บาลกันแน่ สะ สะ สำคัญนัก อ้ายลูกเขยทรยศ”

เจ้าคุณเวชการ ๑ หัวเราะจนเสียดท้อง

“ดิเรกมันเอาฟิล์มเอ็กซ์เรย์ของใครมาให้แก่คูก็ไม่รู้ แกไม่น่าจะโง่อย่างนี้เลย”

“อือ จริงโว้ย อ้าวโง่ไปถนัด อุบาทานทำให้อ้าวกินไม่ได้นอนไม่หลับ บางทีก็พาล ไอแ่ก่ ๆ”

เจ้าคุณเวชการ ๑ ยกมือตบขาเพื่อนท่านเบา ๆ

“คนเรากำลึงใจสำคัญยิ่ง ถือไม่ได้เป็นอะไรสักนิด”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ เตือดตาดคร. ดิเรกกับนิกรอย่างยิง ท่านชวนเจ้าคุณเวชการ ๑ ออกไปจาก ห้องทดลองวิทยาศาสตร์ พอเข้ามาในห้องโถง ท่านก็แลเห็นเจ้าแห้วกำลังพูดโทรศัพท์ และยื่นหัน หลังให้ท่าน

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ ย่องเข้าไปยืนข้างหลังเจ้าแห้วทันที

“รับประทานเจ้าคุณแก่ ๆ แก่กำลังฉายเอ็กซ์เรย์ให้ครับ...ครับ...ครับ...แยละครับ... รับประทานอีตาแก่นั่นแกบอกว่าแกเป็นอาจารย์คุณหมอ...ครับ...พระยาเวชการ โกศลถูกแล้วครับ... ไหนครับ ว่าไงนะครับ...ครับ รับประทานคุณหมออย่าเรียนท่านนะครับว่าผมสมรู้ร่วมคิดด้วย... ฮี...ฮี กลัวถูกกระต๊อบครับ...ครับ...รับประทานดีแล้วครับ ดึก ๆ ค่อยกลับบ้าน ให้ท่านนอน เสียดก่อน”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ ขบกรามกรอด ถอยหลังออกมาหนึ่งก้าว แล้วยกเท้าขวาดิบเจ้าแห้วเต็ม แรง

“โครม”

โทรศัพท์หลุดจากมือแขวนต้องแต่ง เจ้าแห้วเซถลาไปนั่งพับเพียบกลางห้อง พอลุกขึ้นได้ ก็วิ่งหนีไปอย่างไม่คิดชีวิต

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ หัวเราะชอบใจที่ได้เตะอ้ายแห้วเต็มรัก ท่านหยิบหูโทรศัพท์ขึ้นวางลงบน เครื่องแล้วยกขึ้นหมุนเลขต่อตรงไปยังสำนักงานทนายความของหลวงชำนาญ ซึ่งบังเอิญหลวง ชำนาญ ๑ เป็นผู้รับสาย

“ฮัลโหล...หลวงชำนาญ ๆ เรอะ เออ – ดีแล้ว นี่อ้าวตัวเอง รีบมาหาอ้าวเดี๋ยวนี้ เอา
พินัยกรรมมาด้วย พินัยกรรมนั้นเป็นโมฆะโวย อ้าวจะฉีกมันทิ้งเสียเพราะปรากฏว่าอ้าวไม่ได้เป็น
อะไรเลย มาเดี๋ยวนี้นะ เออ – เลิกกัน”

ท่านเจ้าคุณวางหูโทรศัพท์ที่ไว้ตามเดิม ชวนเกลอของท่านออกไปคุยกันที่ห้องรับแขก
ความสุขที่สูญสิ้นไปกลับคืนมาแล้ว

จบ

